

EL PARE BERNABÉ DALMAU RECORDA EL PAS DE L'ARQUEBISBE PER MONTSERRAT

S'ha celebrat a San Salvador la beatificació de Mons. Òscar Romero. Una gran festa popular, sobretot per a les víctimes de la injustícia i de les

violacions dels drets humans, que van trobar en Romero un pare i un defensor, que es va jugar la vida per amor al seu poble. Coincidint amb el 35è

aniversari del seu assassinat, acaba de ser beatificat en una cerimònia multitudinària.

P 3-5

Abraçada fraternal amb el poble armeni

P 20

Agusti Codinach

NOU ESCENARI

P 2

Reflexió sobre el resultat de les eleccions municipals

Sumari

- 7 El Papa presideix la missa de Pentecosta
- 16 Guia alternativa de la ciutat de Barcelona
- 22 Deu anys de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat
- 24 La mort, tema d'anàlisi a «Vida Creixent»
- 25 Al costat de les persones amb intel·ligència límit

Editorial

Nou escenari

A la Catalunya del segle XXI, la veu dels cristians ha de ressonar amb humilitat però amb fermesa.

L'emergència de noves formacions polítiques als ajuntaments de Catalunya, al costat dels partits tradicionals i de vegades superant-los en vots, és un fenomen nou. Aquestes formacions semblen sorgir de la societat civil i tenen la voluntat de donar veu als silenciosos. Tot i que encara és prematur per fer valoracions, és evident que hom cerca noves respostes als problemes quotidians derivats sobretot de la llarga crisi. En el nou escenari es reflecteixen també les desafeccions derivades d'escàndols i corrupcions i la presència d'una nova generació de votants entre els quals hi ha nouvinguts que fan plural la convivència. Ignorar-ho seria negar l'evidència.

Quines seran les relacions entre l'Església i els ajuntaments sorgits de les urnes? El papa Francesc, parlant dels joves polítics argentins, subratllava en positiu que parlen amb una «nova música». Podríem dir el mateix dels nostres polítics? Hi ha entre ells cristians compromesos que recuperen la seva militància o que senzillament

l'estrenen? Els alcaldes i regidors haurien de tenir una interlocució fluida amb els representants de les diverses creences i d'una manera peculiar amb l'Església catòlica que és, encara avui, la de major implantació. En moltes ciutats i pobles de Catalunya aquest diàleg existeix ben sovint centrat en temes socials i culturals encara que de vegades no emergeixi a la llum. Dissortadament en molts d'altres casos hi ha una sorda hostilitat o una negligent indiferència. Els cristians no som del món però estem enmig del món i hem de ser llevat dins la pasta, també a l'hora de gestionar apropiadament la pluralitat religiosa, la inclusió dels exclosos, el sentiment nacionalista, la sostenibilitat dels recursos o les creixents manifestacions de cultura popular, entre molts d'altres temes quotidians. Cal un diàleg franc, una lleial cooperació i, en ocasions, una denúncia profètica. En el mapa acolorit i plural de la Catalunya del segle XXI, la veu dels cristians ha de ressonar amb humilitat però amb fermesa.

L'efemèride de la setmana

Dia 3 de juny del 1749: el bisbe Francisco Javier de Luna Victoria impulsa la fundació de la Universitat de San Javier a Panamà.

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Beat Òscar Romero

Ha arribat el moment. Som molts els qui ens hem alegrat i ho agraïm. Entre el silenci orant i el reconeixement públic, l'Església proclama la santedat de qui ha donat la vida per Crist i pels germans. Per Crist, perquè el fa arribar a tots sense exclusió, i pels germans, perquè el seu cor de pastor l'ha descobert en els més pobres. La seva veu profètica s'ha fet sentir, molt incòmoda pels qui abusen d'un poder que s'atribueixen i no tenen, els dictadors de torn, però alhora una veu molt escoltada i apreciada pels qui se senten estimats i recolzats pels qui són víctimes de la violència i la injustícia. Des de la seva mort, assassinat mentre celebrava l'Eucaristia en un hospital, el bisbe Òscar Romero ha estat un referent de santedat per a tota l'Església, com també ho són els màrtirs d'avui i de sempre. Un referent proper com a bisbe-pastor-model per a nosaltres, preveres joves, quan als anys vuitanta estàvem plenament involucrats en la pastoral juvenil. La seva actitud valenta va ser un estímul per al nostre zel apostòlic. Entre altres, com Joan XXIII, Hélder Câmara, Pau VI i Pere Casaldàliga, el seu era un dels testimonis que vaig voler deixar escrit en el tema que es referia a la missió del bisbe en un dels llibres de preparació a la Confirmació.

Deia en una entrevista: «M'agrada el qualificatiu d'home d'esperança. Crec que és la meua missió. Jo he intentat sembrar esperança, mantenir-la en el poble. Hi ha un Crist alliberador que té força per salvar-nos. Jo intento posar la meua gent en aquesta esperança. Com a pastor, estic obligat, per manament diví, a donar la vida per aquells que estimo, que són tots els salvadorencs, fins i tot aquells que vagin a assassinar-me. La meua mort, si és acceptada per Déu, serà per l'alliberament del meu poble i com un testimoni d'esperança en el futur. Pot dir vostè, si arriben a matar-me, que perdono i beneixo els qui ho facin. Tant de bo que es convencin que perdran el temps. Un bisbe morirà, però l'Església de Déu, que és el poble, no morirà mai.»

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Natàlia Aldana, Xavier Alegre, Pilarín Bayés, Rosa M. Boixareu, Cinto Busquet, Lucía Caram, Agustí Codinach, Bernabé Dalmau, Joan Guiteras, Andreu Ibarz, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, F. Xavier Parés, José L. Pinilla, Quique, Josep Rius-Camps, Anna Roig, Eduard Sagarra, Lluís Serra, Valentí Serra, Leticia Soberón, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat

(Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 135 €

Gibraltar i Portugal: 135,01 €

Resta d'Europa: 213,25 €

Amèrica i Àfrica: 250,01 €

Àsia i Oceania: 325,05 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Beatificat Òscar Romero, pare dels pobres i oprimits

El 23 de maig l'arquebisbe de San Salvador va pujar als altars

Agències
San Salvador

El cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, va presidir el 23 de maig la cerimònia de beatificació de l'arquebisbe de San Salvador, Mons. Òscar Arnulf Romero, assassinat per «odi a la fe». L'acte va comptar amb la participació de més de mig milió de persones, que van omplir les avingudes adjacents a la plaça Salvador del Mundo de San Salvador.

A l'inici de la cerimònia, l'actual arquebisbe de San Salvador, Mons. José Luis Escobar Alas, va llegir un missatge on demanava al papa Francesc «que es digni a inscriure en el nombre dels beats aquest venerable servent de Déu Òscar Arnulf Romero Galdámez». Tot seguit, Mons. Vincenzo Paglia, president del Pontifici Consell de la Família i postulator de la causa, va llegir una biografia del nou beat.

En resposta a la petició de Mons. Escobar, en una carta llegida primer en llatí i després en espanyol, el Papa va assenyalar que «per satisfer l'esperança de moltíssims fidels cristians, en virtut de la seva autoritat apostòlica, faculto que d'ara endavant a Mons. Romero se l'anomeni beat i se celebri la seva festa el dia 24 de març, en què va néixer per al cel».

Durant l'eucaristia es va presentar la relíquia del nou beat: la camisa ensangonada que portava el dia del martiri. A l'homilia, el cardenal Angelo Amato va recordar Mons. Romero com «un altre estel molt lluminós que s'encén en el firmament espiritual americà» i va assegurar que «pertany a la santedat de l'Església americana».

Segons el purpurat, Mons. Romero «era un sacerdot bo, un bisbe savi, però sobretot era un home virtuós, estimava Jesús, l'adorava en l'Eucaristia, venerava la Santíssima Mare de Déu, estimava l'Església, estimava el Papa, estimava el seu poble». També va assenyalar que «el martiri no va ser improvisació, sinó que va tenir una llarga preparació. Romero, de fet, era, com Abraham, un home de fe profunda, d'esperança indestructible». El cardenal Amato va posar en relleu que quan amb prou feines era un jove seminarista a Roma, el beat Romero «pocabans de l'ordenació sacerdotal escrivia en els seus apunts: "Enguany faré el meu gran lliurament a Déu. Déu meu, ajudeu-me, prepareu-me, Vós ho sou tot, jo no sóc res. I això no obstant, el vostre amor vol que jo sigui molt. Ànim, amb el vostre tot i amb el meu no-res farem molt"».

El prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants va assenyalar que «Mons. Romero va parlar d'un do de l'Esperit Sant que li va concedir una fortalesa pastoral, gairebé en contrast amb el seu temperament prudent i mesurat. Les seves paraules no eren una provocació a l'odi ni a la venjança, sinó una exhortació valenta d'un pare

Moment de l'entrada de la relíquia de Mons. Romero.

als seus fills dividits, que eren convidats a l'amor, al perdó, a la concòrdia».

El cardenal va subratllar que «la seva opció pels pobres no era ideològica, sinó evangèlica. La seva caritat s'estenia també als perseguïdors, als quals predicava la conversió al bé i als quals assegurava el perdó». Va destacar que Mons. Romero «estava acostumat a ser misericordiós. La generositat a donar al qui demanava era magnànima, total, abundant».

El purpurat va comentar que al nou beat «la caritat pastoral l'infonia una fortalesa extraordinària». «Un dia, a un sacerdot li va explicar que estava continuament amenaçat de mort i que als diaris nacionals hi havia crítiques quotidianes contra ell, però, amb un somriure, li va dir: "Això no em desanima, al contrari, em sento més valent. Perquè són aquests els riscos del pastor, he d'anar endavant, no guardo rancor a ningú."»

«La seva opció pels pobres no era ideològica, sinó evangèlica. La seva caritat s'estenia també als perseguïdors»

Com va constatar el cardenal Angelo Amato, «els perseguïdors de Mons. Romero han desaparegut en l'ombra de l'oblit i de la mort; la memòria de Romero, en canvi, continua viva i oferint consol a tots els pobres i marginats de la terra».

El purpurat no va oblidar el fet que va marcar Romero: l'assassinat del pare Rutilio Grande, sacerdot jesuïta salvadorenc entregat als més pobres.

Aquest crim «va tocar el cor de l'arquebisbe, que va plorar el seu sacerdot com podia fer-ho una mare amb el seu propi fill». Des d'aquell dia, va observar el cardenal Amato, «el llenguatge es va fer cada vegada més explícit en defensar el poble oprimat i els sacerdots perseguïts, independentment de les amenaces que rebia».

D'altra banda, en una conferència de premsa després de la beatificació, Mons. Rafael Urrutia, vicari de Promoció Humana de l'arquebisbat de San Salvador, va anunciar que la relíquia del beat Romero visitarà totes les parròquies del país. D'aquesta manera, tots els salvadorencs tindran «l'oportunitat d'entrar en contacte directe amb Mons. Romero». Acabat el recorregut per tot el Salvador, la relíquia restarà de forma definitiva a la catedral, tot i que la seva ubicació no serà la cripta on hi ha la tomba de Mons. Romero, «sinó en una capella permanent».

Pastor, profeta, màrtir i sacerdot

Amb motiu de la beatificació d'Òscar Romero, la Conferència Episcopal del Salvador ha publicat un missatge en què recorda que fa 35 anys de l'assassinat del prelat. El camí recorregut des de llavors, es reconeix, «no va ser fàcil». La dificultat més gran, asseguren els bisbes, va ser la manipulació que es va fer de la figura i de la paraula de Mons. Romero. I posen en relleu que va ser el seu successor, Mons. Arturo Rivera Damas, qui va tenir «la tasca titànica de recuperar la veritable fesomia del pastor, profeta i màrtir que va ser Mons. Romero. Perquè ell va ser, abans que res, sacerdot». Els bisbes agraeixen al papa Francesc haver signat el decret de martiri «en odi a la fe» de Mons. Romero. També subratllen que l'aspecte més conegut i més valorat del ministeri de Mons. Romero va ser «el seu amor

als pobres i la seva entrega total a la promoció i a la defensa de la seva dignitat com a persones i com a fills i filles de Déu. Per aquest servei generós i arriscat se'l va anomenar "veu dels que no tenen veu", tasca que ell va assumir amb plena consciència dels riscos que implicava». Sobre això, comenten que per a Mons. Romero la paraula «pobre» no tenia una connotació ideològica, sinó profundament evangèlica. Finalment, els bisbes salvadorencs expliquen que quan van decidir dedicar un trienni de preparació al centenari del naixement de Mons. Romero, encara no sabien que el papa Francesc signaria el decret del martiri. «El Déu provident, en la seva misericòrdia infinita, havia decidit que el seu testimoni fidel assolís la glòria dels altars durant el pontificat del primer Papa llatinoamericà», conclou el missatge.

«Constructor de pau amb la força de l'amor»

El papa Francesc comparteix l'alegria per la beatificació de Mons. Romero

AICA

Ciutat del Vaticà

El papa Francesc ha enviat una carta a l'arquebisbe de San Salvador i president de la Conferència Episcopal, Mons. José Luis Escobar Alas, amb motiu de la beatificació de Mons. Óscar Arnulf Romero. El Pontífex comparteix la «gran alegria» dels salvadorencs i assenyala que Mons. Romero, que «va construir la pau amb la força de l'amor, va donar testimoni de la fe amb la seva vida lliurada fins a l'extrem». Per això, la seva beatificació és «motiu de gran alegria per als salvadorencs i per a tots els que gaudim amb l'exemple dels millors fills de l'Església».

El Bisbe de Roma recorda que «el Senyor no abandona mai el seu poble en les dificultats, i es mostra sempre sol·lícit amb les seves necessitats». El Salvador va viure una guerra civil durant 12 anys que va deixar més de 70.000 morts, 8.000 desapareguts i més d'un milió de refugiats. Déu, escriu el Papa, «veu l'opressió, sent els crits de dolor dels seus fills, i ve a ajudar-los per alliberar-los de l'opressió i portar-los a una nova terra fèrtil i espaiosa».

El Pontífex reconeix Mons. Romero com a sacerdot que va complir el mandat de Déu d'alimentar «amb ciència i prudència el seu ramat». En la seva carta, Francesc esmenta l'especial atenció d'Óscar Romero envers «els més pobres i marginats, a més de les circumstàncies del seu martiri, assassinat mentre celebrava missa a la capella de l'hospital de la Divina Providència: en el moment de la seva mort, mentre celebrava el sant sacrifici de l'amor i de la reconciliació, va rebre la gràcia d'identificar-se plenament amb Aquell que va donar la vida per les seves ovelles».

El Papa dona gràcies a Déu «perquè va concedir al bisbe màrtir la capacitat de veure i de sentir el sofriment del seu poble, i li va moldejar el cor perquè, en nom seu, l'orientés i l'il·luminés, fins a fer de la seva actuació un exercici ple de caritat cristiana».

En memòria de Mons. Romero, el Papa va dir que «la fe en Jesucrist, quan s'entén bé i s'assumeix fins a les últimes conseqüències genera comunitats artífexs de pau i solidaritat. A això és al que està cridada avui l'Església al Salvador, a Amèrica i arreu del món: a ser rica en misericòrdia, a convertir-se en llevat de reconciliació per a la societat».

Així, adverteix que cal renunciar «a

la violència de l'espasa, la de l'odi» i viure «la violència de l'amor, la que va deixar Crist clavat en una creu, la que es fa cadascú per vèncer els egoismes i perquè no hi hagi desigualtats tan cruels entre nosaltres».

Francesc sosté que Mons. Romero va saber veure i experimentar en carn pròpia «l'egoisme que s'amaga en els que no volen cedir del que és seu perquè arribi als altres» i es va preocupar de

«Déu va concedir la capacitat de veure i sentir el sofriment del seu poble, i en va anar moldejant el cor perquè, en nom seu, l'orientés i l'il·luminés»

«les majories pobres», i va demanar als poderosos que converteixin «les armes en falç per a la feina».

Finalment, el Papa demana la «reconciliació nacional» enfront dels desafiaments a què avui el país fa front i s'uneix a «les vostres pregàries perquè germini la llavor del martiri i es reforcin pels camins veritables els fills i les filles d'aquesta nació, que es preia de portar el nom del diví Salvador del món».

«Un home de Déu»

El bisbe auxiliar de San Salvador, Mons. Gregorio Rosa Chávez, ha agraït al papa Francesc la beatificació de Mons. Óscar Romero, i ha recordat el prelat assassinat el 1980 com «un home de Déu, un home d'Església i servidor dels pobres, com el descrivim els bisbes amb aquestes tres paraules». «Aquest és l'home que cal conèixer, a qui hem d'estimar, a qui hem de seguir, com ell va seguir Jesucrist», ha dit en declaracions a Ràdio Vaticana.

L'emissora va entrevistar Mons. Chávez durant l'Assemblea general de Càritas Internacional que es va fer a Roma, on es va proposar Mons. Romero com a copatró de l'entitat creativa de l'Església. Mons. Romero és una icona del que Càritas vol ser en el món

d'avui, el que el Papa proposa que Càritas ha de ser en el món d'avui, «la carícia de Déu per als pobres. Per això Romero es torna un sant planetari», ha destacat el bisbe salvadorenc.

Davant del reconeixement del martiri de Mons. Romero, els pastors salvadorencs, ha assenyalat Mons. Rosa, demanen dos miracles a nivell local: reconciliació veritable al país i vèncer la violència. A nivell global, esperen que el beat Romero sigui imatge del que el papa Francesc somia com a pastor: «Una Església pobre per als pobres.»

El prelat ha avançat que fidels salvadorencs planifiquen viatjar a Roma al juny per agrair al papa Francesc la beatificació de monsenyor Romero.

El pas fugaç de l'arquebisbe Romero per Catalunya

Bernabé Dalmau
Monjo de Montserrat

Amb la beatificació de l'arquebisbe de San Salvador Òscar Romero, s'en-grosseix la llista dels venerables pelegrins de Montserrat que per primera vegada ultrapassa els límits d'Europa. Ja resulta geogràficament obsoleta la pregària de Verdaguer a la Verge: «Els sants d'aquesta terra passen per vostra serra quan pugen cap al cel», que feia de *leitmotiv* al capítol corresponent de la clàssica *Història de Montserrat* del monjo i cardenal Anselm M. Albareda.

Òscar Romero havia travessat aèriament més d'una vegada les Espanyes en els seus viatges a Europa que sovintejava per aclarir a Roma les seves posicions enfront d'acusacions infundades. Però en una sola ocasió trepitjà la nostra terra, en una estada a Catalunya que no arribà a dos dies. Es tracta de l'oportunitat que li oferiren les monges dominiques de l'Anunciata en ocasió de la beatificació del fundador Francesc Coll, ara ja sant.

Les religioses tenen sis comunitats al Salvador i volgueren que l'arquebisbe metropolità —que tot just feia un any que ho era, i un any després seria assassinat durant la celebració de la missa— participés de la festa a Roma. Viatjà el 27 d'abril de 1979 amb la provincial de la congregació, resident a Guatemala, amb escales a Managua, Santo Domingo i Madrid. Perderen de moment les maletes. A Roma, l'arque-

En una sola ocasió trepitjà la nostra terra, en una estada a Catalunya que no arribà a dos dies

bisbe de Tarragona, Josep Pont i Gol, com que ja tenia els ornaments per a la concelebració, li deixa la sotana i la faixa, «*que me quedaron exactamente a mi medida*». Així pot estar en un lloc preferent aquest 29 d'abril. No cal dir que Romero frueix contemplant les cerimònies i els llocs que li evoquen molts records dels seus anys d'estudi.

Però sobretot va a veure com està l'audiència que ha demanat al Papa. El faran esperar una setmana, tal com el papa Francesc recordarà que al delegat apostòlic Roncalli, futur Joan XXIII, també se'ls passejaven pel Vaticà i el sant romania immutable resant el Rosari o el breviari. A la tarda assisteix a una representació teatral sobre el nou beat i concelebra a l'església dels dominics de la plaça Minerva a la missa d'acció de gràcies presidida pel cardenal de Barcelona Narcís Jubany. L'audiència privada té lloc el dilluns 7 de maig a les dotze i vint minuts. S'hi presenta amb un fort dossier. Ho porta tot, àdhuc una fotografia del recentment assassinat pare Octavio Ortiz. És sabut —i no cal amagar-ho— que, en aquella ocasió, ell i el Papa no s'entengueren. Parlaven llenguatges distints. Joan Pau II començava el pontificat i Óscar A. Romero estava a punt d'acabar-lo. La bona voluntat de l'arquebisbe subratlla encara més la seva rectitud d'intenció i també la seva ingenuïtat.

Abans de deixar Roma, s'acomia

amb gran agraïment de les dominiques i s'esplaià —aquí sí, amb absoluta franquesa—, amb el cardenal argentí Eduardo Pironio. El dimecres 9 de maig al vespre arribava a Barcelona i, sempre amb les dominiques, el taxista «molt simpàtic, molt xerraire» els féu passar pel costat de la Sagrada Família i arribaren a Vic. Li agradà veure les petjades del beat Coll i de sant Antoni Maria Claret (amb els religiosos del qual s'havia format de petit). Visita els museus respectius i la catedral (no el Museu diocesà!). A la tarda, el porten a Gombren, el poble natal del beat, on celebra l'eucaristia acompanyat de quatre religiosos.

El dia 11, després de celebrar la missa a la casa provincial, també per la carretera de Manresa, «hem passat ben a prop de la cova de Manresa on sant Ignasi va fer els seus exercicis espirituals i va escriure el llibre famós dels exercicis. Hem pujat després per una bella carretera fins al monestir de Montserrat. Era l'hora en què els monjos benedictins es preparaven per cantar la seva missa de l'abadia, en català, però amb una pietat i un ritme gregorià veritablement emocionants. Hi havia molta gent. Després he resat el Rosari a la Mare de Déu de Montserrat. I hem baixat a Barcelona novament».

Madrid, Puerto Rico i Costa Rica, tornà a casa. L'esperarien noves tribulacions, però també consols, com el nou viatge que faria a Europa, un mes abans del martiri, per rebre el doctorat *honoris causa* a la Universitat de Lovaina. Seria l'areòpag on pronunciaria la síntesi de tota la seva espiritualitat i del seu compromís pastoral. Allà, inspirant-se en sant Ireneu pronunciaria el seu *Gloria Dei, vivens pauper*, «La glòria de Déu és el pobre que viu». L'anelhada Església pobra i per als pobres començava a aparèixer.

Article publicat a «La Vanguardia» el 21 de maig

Mons. Romero, màrtir perquè va denunciar la injustícia per amor als empobrits

Xavier Alegre
Jesuïta

S'ha celebrat aquí a San Salvador la beatificació de Mons. Romero. Una gran festa popular, sobretot per a les víctimes de la injustícia i de les violacions dels drets humans, que van trobar en Romero un pare i un defensor, que es va jugar la vida per amor al seu poble. Una gran celebra-

ció, tot i que la cerimònia oficial ha estat més «romana» que no pas salvadorenca i «romeriana», car el que s'ha dit en els textos oficials sobre Romero (llevat del text del Papa) s'hauria pogut dir sobre la mare Teresa —i eren ben diferents. A Romero se l'ha comparat, amb raó, amb Jesús de Natzaret. Però amb el Jesús que presenten els evangelis sinòptics, els quals, a diferència dels evangelis apòcrifs, expliquen que la seva fidelitat al projecte del Pare, el Regnat de Déu, concretada en l'opció pels pobres i la seva denúncia de la injustícia, i dels injustos, el va portar a la creu —com a Romero. Aquest era —i continua sent— «la veu dels qui no tenen veu» en aquest món nostre tan injust.

Però donant la vida pel seu poble empobrit i oprimat, Romero es va convertir, des dels seus inicis, en el «San Romero d'Amèrica», com expressa meravellosament la poesia de Pere Casaldàliga. Per això el poble empobrit, que tant va estimar Romero, que va dir que «amb aquest poble no costa ser pastor», ho ha celebrat amb immensa alegria. Beat significa «feliç». I aquesta beatificació, que significa el reconeixement universal, també per part de l'Església catòlica (i de les altres Esglésies cristianes, tot i que l'ecumenisme, que tant va promoure Romero, no va ressonar gaire en la celebració de la beatificació), ha fet molt feliç el poble salvadorenc i llatinoamericà empobrit. Un reconeixement que no és exclusiu dels catòlics, sinó patrimoni de totes les persones de bona voluntat, que opten per la justícia, siguin creients o no. I que per això prenen el que va dir i fer Mons. Romero com a referent per a les seves vides.

RUTA FRANCISCANA amb els franciscans

VISITANT:

Roma, Fontecolombo, Greccio, Spoleto, Assís, Laverna, Gubbio, Siena, Florència, Pàdua, Venècia, Milà

- ✓ Vol regular
- ✓ Residències religioses
- ✓ Pensió completa
- ✓ Possibilitat d'audiència papal el 30 de juliol, si el papa Francesc es troba a Roma

Dates: del 28 de juliol al 7 d'agost

INFORMACIÓ I INSCRIPCIÓ:

Delegació de Terra Santa, c/ Santaló, 80 - 08021 Barcelona
Tel. 932 022 757 - 932 092 090 i Fax: 932 022 757

Torna la Nit

Dimecres 17 de juny

A les 19.30h projecció del documental
«Camino a la escuela», al cinema Comèdia

A les 21h IV sopar solidari a l'Hotel Avenida Palace
Gran Via de les Corts Catalanes 605, Barcelona

Preu: 45 Euros

"la Caixa" ES02 2100 1334 91 0200076078

A l'hora de fer l'ingrés poseu nom, cognom i telèfon

Per a més informació: 934 092 770 / lanit@radioestel.com / lanit@catalunyacristiana.cat

RàdioEstel
CatalunyaCristiana

Club+amics

Homes i dones plens de l'Esperit Sant

Francesc presideix la missa en la solemnitat de Pentecosta

ACI
Ciutat del Vaticà

«El món necessita homes i dones no tancats, sinó plens de l'Esperit Sant» que lluitin contra el pecat i la corrupció. És el missatge que el papa Francesc va llançar durant la missa per la solemnitat de Pentecosta.

En la seva homilia, el Pontífex va parlar sobre els dons de l'Esperit Sant, com posar-los en pràctica i la importància de fer-ho enmig del món sense tancar-se a l'acció. Com ens podem tancar a l'Esperit Sant? «Hi ha moltes maneres de fer», va assegurar Francesc: «En l'egoisme del propi interès, en el legalisme rígid, en la manca de memòria de tot el que Jesús ha ensenyat, en el fet de viure la vida cristiana no com a servei sinó com a interès personal, entre altres coses.»

En els nostres dies, va continuar dient, «el món té necessitat del valor, l'esperança, la fe i la perseverança dels deixebles de Crist. El món té necessitat dels fruits de l'Esperit Sant», que són «amor, alegria, pau, paciència, afabilitat, bondat, lleialtat, modèstia, domini d'un mateix».

Per això, «el do de l'Esperit Sant ha estat donat en abundància a l'Església i a cadascun de nosaltres, perquè puguem viure amb fe genuïna i caritat activa, perquè puguem difondre la llavor de la reconciliació i de la pau». D'aquesta manera, «reforçats per l'Esperit Sant i pels seus múltiples dons, aconseguim ser capaços de lluitar, sense cap concessió, contra el pecat i la corrupció, i de dedicar-nos amb perseverança pacient a les obres de la justícia i de la pau».

El Pontífex va recordar com «el matí de Pentecosta l'efusió té lloc de manera sorollosa, amb un vent que

baixa impetuós sobre la casa i irromp en les ments i els cors dels apòstols». I, «en conseqüència, reben una energia tan gran que els empeny a anunciar en diverses llengües l'esdeveniment de la resurrecció de Crist». Va indicar que «avui de manera especial, l'Esperit actua en les persones i en les comunitats que en són curulles: guia fins a la veritat plena, renova la terra i en dóna els fruits».

Per exemple, «als apòstols, incapços de suportar l'escàndol de la passió del seu Mestre, l'Esperit els dóna una nova clau de lectura per introduir-los en la veritat i en la bellesa de l'esdeveniment de la salvació» i «ja no

«Avui de manera especial, l'Esperit actua en les persones i en les comunitats que en són curulles: guia fins a la veritat plena, renova la terra i en dóna els fruits»

que ha donat vida a cada cosa, són un i el mateix». En aquest punt, va parlar novament de la necessitat de vetllar per la creació, «una exigència de la nostra fe» perquè «el "jardí" en el qual vivim no se'ns ha confiat perquè n'abusem, sinó perquè el conreem i el custodiem amb respecte». Això només és possible «si Adam —l'home format amb terra— es deixa renovar per l'Esperit Sant, si es deixa reformar pel Pare segons el model de Crist, nou Adam».

El Bisbe de Roma va dir que «en canvi, en l'home que amb fe deixa que l'Esperit Sant hi irrompi, floreixen els dons divins, resumits en les nou virtuts joioses que Pau anomena "fruits de l'Esperit"».

s'avergonyiran de ser deixebles de Crist, ja no tremolaran davant dels tribunals humans».

Gràcies a l'alè de l'Esperit «compre-nen "tota la veritat", és a dir: que la mort de Jesús no és fracàs, sinó l'expressió extrema de l'amor de Déu» i que per tant es tracta de l'amor que en la resurrecció venç la mort i exalta Jesús com El qui viu, el Senyor, el Redemptor de l'home, de la història i del món». En definitiva, «esdevé Bona Nova que s'ha d'anunciar a tothom».

Francesc va explicar que l'Esperit Sant que «Crist ha enviat des del Pare, i l'Esperit Creador

El Papa recorda la urgència del treball digne

Ràdio Vaticana / Ciutat del Vaticà

Davant de la precarietat del treball negre i del xantatge enllaçat amb la criminalitat, sobretot entre les joves generacions, el Papa va subratllar que la manca de feina treu dignitat, impedeix la plenitud de la vida humana i reclama una resposta ràpida i envigorida per afrontar «el sistema econòmic mundial, el centre del qual no és l'home i la dona, sinó el "déu diner", que és el que mana». Aquest va ser el missatge del Papa en la seva benvinguda a prop de 7.000 membres de les Associacions Cristianes dels Treballadors Italians, que va peregrinar a Roma amb motiu del 70è aniversari de la seva fundació. El Pontífex va reflexionar sobre els nous desafiaments del món laboral que generen grans desigualtats. Així, va assenyalar la necessitat urgent de proposar alternatives justes i solidàries que es puguin practicar realment. El Papa va reiterar l'exhortació a fer que l'ésser humà expressi i augmenti la dignitat de la seva pròpia vida, mitjançant el treball lliure, creatiu, participatiu i solidari. Sense oblidar el tema de la lluita contra la pobresa i l'empobriment de la classe mitjana.

Església en sortida

La senzillesa d'un testimoni de la història

Leticia Soberón

Amb motiu de la beatificació de Mons. Òscar Romero m'agradaria evocar una figura que es troba en segon pla, com sempre, però que mereix ser reconeguda.

Es tracta de Mons. Gregorio Rosa Chávez, bisbe auxiliar de San Salvador des del 1982. Fa tres arquebisbes que Mons. Gregorio és en aquest lloc. Actualment és president de Càritas Amèrica Llatina. No ha buscat mai el poder ni fer carrera. I durant 30 anys ha estat un difusor infatigable de la densitat espiritual de Mons. Romero. Quan ningú no pensava que seria beatificat. Quan molts dubtaven fins i tot de la fidelitat de l'arquebisbe a l'Evangeli. Però Mons. Gregorio regalava el diari de Romero i explicava als seus familiars i amics —jo he tingut aquest privilegi— anècdotes impressionants sobre l'assetjament que patia en la seva tasca pastoral i la fe infatigable, plena de caritat,

d'aquest pastor que vetllava pel seu ramat en circumstàncies turbulentes.

Gregorio Rosa va ser secretari i assistent de Mons. Òscar Romero des dels anys seixanta a la diòcesi de San Miguel. En va aprendre la vocació de comunicador en una societat injusta i polaritzada. Mons. Rosa Chávez evoca tres moments en els quals va estar al costat de Romero: «Un, quan l'acusaven a Roma de moltes coses. Ell em demana que l'ajudi a fer el document de resposta al Vaticà. Dos, quan el cop militar del 15 d'octubre del 1979, que em demana fem plegats un document sobre aquesta situació. I tercer, quan ens reunim a discutir com superar els problemes del Seminari que el posaven en conflicte amb la resta de bisbes del país.»

La fidelitat i la humilitat d'aquest testimoni de la història reflecteixen una manera ferma de viure en la veritat.

Opinió

La maleta

Una foto recent em va colpejar el rostre. I el cor. Un nen dins d'una maleta. I no era precisament un contorsionista.

Sóc a la sala d'espera, abans de poder embarcar a l'avió. Aquest temps que es fa avorrit, líquid i llarg. Com els rellotges de Dalí. Observo les maletes variades que són davant meu. Veig que hi ha maletes de pobres i maletes de rics; hi ha maletes grans per als previnguts i motxilles petites i voluminoses per als aventurers que somnien en gran. Veig maletes que escapen d'una tempesta i que corren desitjoses per començar una nova vida. O maletes velles a qui ningú no escolta, tot i que expliquin històries dignes de ser escoltades. Com la dels nostres emigrants espanyols dels anys seixanta, de cartró, lligades amb cordes. Maletes amb l'olor de les viandes casolanes que amagaven per al llarg i dolorós viatge cap a una estada llarga i llunyana. La que va mantenir amb la seva feina i divises el nostre desenvolupament en la dictadura recent. Dels qui malgrat haver estat viatges tan propers per a nosaltres, ens n'hem oblidat tant i tan aviat. Hi ha maletes preparades amb antelació i amb detalls, perquè van preparades per a esdeveniments molt esperats; i maletes que es van omplir amb la rapidesa de les desgràcies sobrevingudes inesperadament; hi ha maletes que viatgen per plaer, d'altres per negocis. Hi ha maletes que només veuen el que és turístic i superficial (solen ser les dels colors més vius); i maletes que encara recorden amb sorpresa que van arribar als indrets més recòndits del planeta. Potser van estar a prop dels darrers de la terra.

Aquestes darreres són les que hau-

«No deixaré que em menteixin els qui parlen de construir més tanques o enfonsar les barques en aquesta hora individualista i insolidària»

riem de tenir a prop.

Hi ha maletes de moltes menes. Són com les persones, els ulls, els capvespres, els paisatges, els dies o els anys.

Però si hi ha maletes, és perquè hi ha somnis. I si no, que els ho preguntin a l'Abou i al seu pare.

Venint de Castillejos (Tànger, el Marroc), la Fátima s'havia aturat a la frontera del Tarajal, a Ceuta. Amb

el seu trolley de rodes. La Fátima va intentar evitar la cinta de l'escàner on havia d'haver dipositat la seva maleta. Els guàrdies van sospitar. Van controlar-ne l'equipatge. No podien ni imaginar la imatge que apareixeria a la pantalla: arraulida a l'interior de la maleta, com protegint els seus somnis, una figura gairebé esquelètica. Semblava humana. Obren la maleta. L'Abou va treure el cap d'entre un grapat de roba i de somnis: «*Je m'appelle Abou*», va dir en francès. Era el migdia del 6 de maig del 2015. El sol va fer obrir els ulls de l'infant. No arribava als 9 anys. I més tard va desfer els somnis d'A.O., el seu pare, que als seus 42 anys somniava abraçar el seu fill (només volia això) portant-lo d'una manera tan peculiar, a través de la Fátima, quan se li havien exhaurit els recursos legals que avui mateix es tornen a demanar per evitar la separació familiar. Potser aquesta manera d'arribar era més fàcil—almenys era més ràpida—que quan ell va arribar fa anys, en piragua, a Canàries.

Al cap i a la fi, l'Abou va tenir més sort que els 50 infants ofegats en la tragèdia sempre penúltima de la Mediterrània. El cadàver d'una nena africana va ser fotografiat dies després surant a la Mediterrània. «Què fer amb aquelles mans?», es preguntava Luis Sepúlveda, escriptor i cineasta xilè, davant d'aquella fotografia.

«Què fer amb la mirada d'Abou?», em pregunto jo. Intento respondre-hi amb sinceritat. El primer que faig és «situar-me», viatjant a la maleta o a la pastera. Naufragant en la fugida, per terra o per mar (tant és!). Ai! Ho faig confortablement assegut a la meva butaca a la llum de la preciosa lluna primaveral que banya la meva habitació. Acceptar els privilegis que pel meu naixement en el nord em van ser

concedits és fàcil o difícil. Depèn. Què fer amb la injustícia? Íntim dilema quotidià. I alhora la responsabilitat de ser feliç amb el que misteriosament «m'ha tocat» i he pogut anar triant. Lliurement.

Ara tan sols he d'imaginar el naufragi. O el viatge dins la maleta tancada. Enfonsant-te. O ofegant-te. Plorar.

L'Abou i la nena africana a la Mediterrània eres tu; sóc jo. Nenes ofegades surant a la mar pels qui ploro. I mirades esfereïdores d'infants que m'espanten.

Les miro. Silenci. Callar no és atorgar.

Em poso a escriure aquestes línies. És la mà de la nena africana resuscitada que condueix els meus traços. I és l'Abou qui mira l'escena al meu costat, aquesta vegada somrient. Sense la cinta negra protectora de la seva innocència que tapava els seus ulls.

Continuar lluitant per les nenes i els nens emigrants, mentre beso les fotografies tan precioses dels meus petits nebots espanyols situades a la meva prestatgeria. I plorant, beso també les mans i els peus en les fotografies d'aquests infants africans. Sospiro pregonament. No deixaré que em menteixin els qui parlen de construir més tanques o enfonsar les barques en aquesta hora individualista i insolidària.

«*Je suis Abou*.» He escrit per un costat a la meva samarreta. I per l'altre he serigrafiat la foto de les dues ribes de la Mediterrània que em va regalar en Gabriel. I he marxat cap a l'aeroport.

Que la samarreta se m'enganxi a la pell. Que em cremi.

Que se m'enganxi la llengua al paladar si m'oblido de Tu (d'ells).

Article publicat a entreParéntesis (www.entreparesis.org)

José Luis Pinilla
Martín, s.j.

Secretari tècnic de la
Comissió Episcopal de
Migracions de la CEE

**Tradició i qualitat al
servei de l'hostaleria
des de 1880**

Venda

T 93 318 14 95
F 93 412 44 55
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer

T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08020 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

«Hi ha qui diu que Francesc i Benet preguen junts cada dia»

Jaume de Borbó Parma i Orange-Nassau, ambaixador dels Països Baixos a la Santa Seu

Joan Boronat

El príncep Jaume de Borbó Parma (42 anys) és diplomàtic. Fill de Carles Hug de Borbó, que va ser aspirant carlí al tron d'Espanya, és ambaixador al Vaticà i enviat especial dels Recursos Naturals del Ministeri d'Exteriors dels Països Baixos. Va ser un parell de dies a Tarragona, on es va reunir amb diverses entitats i va oferir diverses xerrades. Hi vam mantenir una breu entrevista.

Vostè ha parlat de «nova diplomàcia»...

Una mica sí. Parteix de la idea que no s'han de veure els governs com a única opció per trobar solucions per als grans problemes com poden ser el clima, la seguretat, la migració... La nova diplomàcia mira quin actor pot fer el millor paper en cada conflicte. Diria que tots som diplomàtics avui dia.

Posi-me'n un exemple.

M'he trobat amb una dona que a través d'internet recollia diners per ajuda humanitària a Líbia, i que així va descobrir qui constituïa l'oposició en aquest país. Aquesta informació em va arribar i va ser la que va fer servir en el seu dia la comunitat internacional per a les negociacions amb Líbia.

Se'l considera compromès amb el món i pel món...

De jovenet em va interessar molt el tarannà del meu avi Xavier, sobre el qual feia moltes preguntes al meu pare. Hi vaig descobrir un home entregat que va patir, va rebutjar privilegis i va estar amb els que patien. Això em va dur un dia a treballar i mediar en conflictes bèl·lics com ara les guerres del Iraq i l'Afganistan. Vaig poder dialogar molt bé amb alguns dels senyors de la guerra, mentre que amb altres era inviable qualsevol negociació.

Què significa per a un diplomàtic estar al capdavant d'una ambaixada al Vaticà?

Gairebé tots els diplomàtics ho veuen com una font inexhaurible d'informació que procedeix de la mateixa acció. L'Església té sacerdots i religiosos al capdavant de moltes calamitats i injustícies que fustiguen els més febles. Actualment, un total de 180 països tenen ambaixador

davant de la Santa Seu i jo dividiria els ambaixadors en tres grups: el dels professionals, el dels intel·lectuals i el dels expolítics que es prenen la carrera diplomàtica com un «descans».

Quina percepció té sobre la figura del Papa actual?

El papa Francesc toca el cor de tothom, siguin catòlics o no, perquè el veuen com un líder carismàtic, honest i de gran coratge. És capaç d'afrontar temes i conflictes amb decisions ràpides en uns casos i amb mesurada prudència en uns altres, quan molts volen mirar cap a una altra banda. Francesc és un referent moral preocupat per la pau, el desenvolupament i el medi ambient.

El medi ambient?

Té una posició ideal per ser un gran mediador sobre el canvi climàtic i l'ecologia. El Papa prepara per a aquest estiu una encíclica sobre el canvi climàtic amb motiu de la trobada mundial que se celebrarà al desembre a París. El seu missatge serà útil per a un diàleg de valors d'aquesta Conferència del Canvi Climàtic, i que hi hagi un canvi en aquesta qüestió. Els diplomàtics estem treballant amb el Vaticà per assegurar que el missatge del Papa qualli en la negociació.

Són comparables Benet XVI i Francesc?

Són diferents, però m'atreviria a dir que tots dos es complementen i amb moltes coses en comú, encara que a alguns els costi reconèixer-ho perquè moltes vegades la premsa s'ha encarregat de destacar únicament certs aspectes de la seva personalitat o actuació al capdavant de l'Església catòlica. Hi ha qui assegura que cada dia, al matí, tots dos es reuneixen per pregar...

«El papa Francesc toca el cor de tothom, sigui catòlic o no, perquè el veuen com un líder carismàtic, honest i de gran coratge»

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

Punt de vista

Eduard Sagarra Trias
Advocat

Agressió electoralista a la normalitat educativa de Catalunya

La ciutadania d'un país democràtic que fonamenta la seva convivència en la llibertat, en el dret i en la justícia, té un dret fonamental bàsic inherent al seu sistema jurisdictpolític: que els governs i les administracions públiques resolguin amb eficàcia, eficiència i celeritat els seus problemes reals, els que se'ls plantegen en el dia a dia, i que no es creïn problemes innecessaris allà on no n'hi ha.

Malauradament, el ministre de Cultura i Educació de l'Estat espanyol s'obstina a no respectar aquest dret fonamental, i de forma inesperada i extemporània, ha judicialitzat, a Catalunya, la convivència pacífica, tolerant, acollidora, integradora, democràtica, respectuosa amb els drets lingüístics i educatius de tothom i per a tothom. L'instrument utilitzat és un recurs judicial ordinari interposat contra el sistema educatiu d'immersió lingüística de Catalunya (una nació amb identitat, cultura, dret i llengua propis) d'eficàcia provada de fa dècades i considerat exemplar en l'àmbit internacional.

El recurs al Tribunal Superior de Catalunya de 24 d'abril no és improvisat i curiosament es dona a conèixer a Catalunya, a través de la premsa, els darrers dies del termini d'inscripció al curs escolar 2015-2016.

La demanda de l'Estat contra la Generalitat davant els tribunals ordinaris ha creat inseguretat, neguit i malestar a totes les famílies que viuen a Catalunya, a les escoles, als mestres, als educadors i, en definitiva, als infants, que en poden ser els principals afectats i perjudicats. Amb l'educació no s'hi juga, i encara menys s'hi fa política de partit.

Aquesta forma de procedir no s'ajusta a unes regles de joc democràtiques, segons les quals els polítics hau-

rien de fer política al si dels parlaments i als diferents àmbits de govern; l'educació pertocaria als educadors, i, sobretot, seria als jutges a qui correspondria obrir els processos per tal de resoldre conflictes reals. Instaurar la confusió constitueix un atac als pilars de la convivència pacífica i als drets fonamentals dels ciutadans.

A Catalunya els juristes sabem que s'ha abusat d'una forma impròpia d'iniciar un procés judicial, una figura que ja rep el nom de «querrela catalana». Consisteix a interposar una «querrela criminal» sense que ho sigui, sabent d'antuvi que no serveix per perseguir un delictes, que

respon a la voluntat d'espantar el contrari pel mateix caràcter penal del procés, tot i que es tracta d'una qüestió o controvèrsia civil, mercantil o social (però mai penal). La «por al cos» que s'instal·la davant la possibilitat d'anar a la presó, malgrat que no sigui una possibilitat real, força al pacte.

La política no pot atemptar contra els drets lingüístics majoritaris i les llibertats fonamentals culturals de tot un poble i, amb un instrument judicial impropri, crear confusió i por a les famílies. Ni és just ni és bo en un estat democràtic basat en el dret, la dignitat i el respecte.

Crec que les institucions, la ciutadania i la societat civil ens hem de sentir part afectada en aquest plet, ja que ens carrega amb un problema que no hi era (ni el teníem ni el volem). Per això cal pensar si no hauríem —com a part legitimada i afectada en les nostres llibertats i drets fonamentals—, comparèixer i ser part codemandada perjudicada, en defensa del model educatiu i dels drets dels nostres fills i néts.

d'una manera especial, que deixessis el llibre i obrissis un bon diàleg amb Déu. Aquesta era la clau d'aprendre el tracte amb Déu. Meditar no és simplement llegir un llibre. Pot ser útil, però podria ser un entrebanc. He conegut persones que han hagut de batallar molt per rebre la gràcia de la meditació. Un autor modern diu que «l'objecte d'un llibre de meditació és ensenyar-te a pensar i no el de pensar per tu.»

Els principiants adquiriran disciplina mental i arribaran a entendre la meditació com a diàleg amb el Senyor. Pregaran certament una estona seguida cada dia. Però aniran sentint viva la presència de Déu en tot moment. Un espiritual ha escrit: «Apreneu a meditar sobre el paper. Dibuixar i escriure són formes de meditació. Apreneu a contemplar obres d'art. Apreneu de fer oració pels carrers i al camp. Sapigueu meditar no solament quan teniu un llibre a la mà, sinó també quan espereu l'autobús o aneu amb tren. Per damunt de tot, entreu dins la litúrgia de l'Església, i feu del cicle litúrgic part de la vostra vida, deixeu que el seu ritme s'obri camí dintre el vostre cos i la vostra ànima.»

Afegeixo: no deixeu l'oració vocal. Les oracions que vam aprendre de la nostra mare són importants.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Peixos (2)

Cada any, l'1 de maig, ens trobem en una ermita i hi celebrem una missa.

Després, tots mengem pa d'ordi. Era la menja dels pobres, la que acompanyava les olives durant la vida històrica del Senyor. Ara bé, el que produeix més enrenou és el peix a la planxa. Les disposicions locals prohibeixen encendre foc. Sempre repetim que és una menja de ressuscitat.

Peix fresc, acabat de pescar, devia ser el que el Senyor va compartir al costat del llac. Peix sec, segurament salat, devien oferir els apòstols per demostrar-los que no era cap fantasma.

Menjar pa i peix, doncs, és consumir vianda divina.

El poble jueu considera que els únics animals que mereixen viure a l'aigua són aquells que tenen escates i aletes. Els altres són uns intrusos.

El peix gat no té escates, les aletes, però, tenen unes punxes que se't claven a la mà quan li vols treure l'ham. Els he observat al llac de Tiberíades. Si cauen a la xarxa d'un pescador, aquest no s'atreveix a vendre'ls. Va ser la lliçó pràctica que vaig aprendre del P. Cortes, un franciscà que era el superior, el rector i l'únic cristià a Tiberíades. Ens va explicar que un pescador jueu amic seu, li n'havia regalat d'amagat un exemplar gran. No volia que ningú dels seus el veiés fent-ho. Quan un s'apropa a la riba, a més dels peixos, hi troba molts caragolins, crancs que s'assemblen als del mar. I també cloïsses negres com les que conec del Pisuerga. Hi ha 18 espècies de peixos. Les sardines són semblants a les que coneixem. El moll, de la família de la carpa i el *musht*, el més gran, el famós «peix de sant Pere» és un plat indispensable per al foraster. Com que és molt famós, gairebé sempre és de piscifactoria.

En qualsevol punt de la riba hi podia atracar una barca petita. El port més interessant és el que està al costat de l'església del Primat. La pelegrina Egèria, que el va visitar al segle IV, diu que li van mostrar com el lloc de la pesca dels 153 peixos, segons l'evangeli de Joan.

Israel era un poble agrícola i ramader, la pesca estava limitada a la baixa Galilea. Ara bé, suposava feines complementàries. El constructor de barques era una tasca pròpia de fusteria. Jesús, perquè coneixia l'ofici, i devia ajudar a reparar el costellam i les parets. Les dones arreglaven les xarxes, també cosa d'homes. En trenaven les cordes per a l'arrossegament de les xarxes.

El 1986, un estiu en què el nivell del llac va baixar molt, hi van trobar una barca del temps de Jesús. Va rebre el nom de «barca antiga», una decisió molt honorada. Podia ser la de Pere, perquè res no ho impedeix. El que és segur és que els apòstols la devien conèixer, com ara que la gent sap de qui és el cotxe que aparca al seu barri. Després d'un procés llarg de consolidació i sotmetre-la a solucions que n'asseguraven la conservació, actualment es pot veure al quibutz Guinosar.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Tècniques de meditació

Tots, en un moment o altre, hem cercat i preguntat sobre com es fa la meditació. De fet, cercàvem la manera d'arribar a l'oració mental. Els directors espirituals i els confessors solien recomanar obres que ajudaven a penetrar en el camp de la meditació. Aquesta literatura espiritual era un bon ajut. I també un magnífic entrenament. Això no obstant, el llibre no era una finalitat en si mateix, sinó una mena d'entrenament.

Recordo que alguns espirituals recomanaven que si, en un indret de la lectura reposada, el cor es movia

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Les nou cares de l'ego

Deu leprosos demanen a Jesús que s'apiadi de la seva situació (Lc 17,11-19). Criden des de lluny perquè la seva malaltia els exclou de viure amb els que estan sans. La por del contagi impedeix la proximitat. La lepra els ro-sega el cos i la marginació els destrossa l'ànima. Jesús no els guareix d'entrada, sinó que els ordena que es presentin als sacerdots, com a mesura per al reconeixement social de la seva transformació i per posar fi a la seva exclusió.

El guariment arriba quan una persona es posa en procés, en marxa. Tots deu van quedar nets de la lepra, però només un va reaccionar fora del guió previst, després d'adonar-se que havia estat purificat de la seva malaltia. Pren consciència del seu guariment, torna a Jesús glorificant Déu amb grans crits, i es prosterna als peus del mestre i li'n dóna les gràcies. Es tracta del retorn a l'essència, origen del canvi. No es tracta d'un maquillatge en el creixement personal o en un narcisisme de donar voltes sempre sobre ell mateix. Els altres nou continuen la teràpia indicada, però, malgrat que milloren, quan són guarits de la lepra, no connecten amb la font de la vida. Glorificar Déu implica anar un pas més enllà de la teràpia. Significa obrir-se a la consciència espiritual i a la relació amb l'essència, representada en la persona de Jesús. Qui retorna a ell és un samarità, que no pertany al poble elegit. Per tant, a la maledicció de la malaltia de la lepra, considerada en aquella època com un càstig diví per algun pecat molt greu, cal afegir-hi la seva pertinença a l'àmbit de la pobresa i de la marginació. Ésser un ningú. Encara pitjor, un indesitjable. Només qui arriba a caure a

Només qui arriba a caure a l'abisme pot viure amb alegria i agraïment el seu guariment

l'abisme pot viure amb alegria i agraïment el seu guariment. La humilitat és el requisit. La pregunta de Jesús: «No eren deu, els qui han quedat purs?; on són els altres nou?», posa en evidència els dos tipus de comportament. Només un, el samarità, es decideix per l'essència. Els altres reflexionen les nou cares de l'ego. Han millorat en un aspecte, la salut, però no han captat la importància d'una transformació de fons. Se n'han guarit deu, però només un s'ha salvat: «Aixeca't i vés-te'n: la teva fe t'ha salvat.»

Hi ha persones que van a centres de teràpia, que assisteixen a cursos de creixement espiritual, que treballen en la millora d'ells mateixos..., però que són incapaços de fer el salt qualitatiu a la transformació profunda i essencial. Milloren parcialment, però no afronten la tasca definitiva, que requereix humilitat i pobresa. Aquesta tasca consisteix a ser conscients del canvi, en veure's lliures dels aspectes malaltissos de l'ego i a retornar a l'origen de la vida, Jesús. L'agraïment evidencia que es treballa en la línia adient.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Que bé que em vaig sentir!

Aquest mes de maig, que ja està a les acaballes, els religiosos i les religioses hem tingut l'oportunitat de viure uns esdeveniments que ens han esperonat d'una manera molt especial. Aquesta publicació ja s'ha fet ressò de la «Festa Major de la Vida religiosa» celebrada el dia 9, però jo em vull referir a un altre fet molt més senzill i gens multitudinari que va tenir lloc al barri del Raval, a l'arxiprestat de Raval i Poble-sec.

Evangèlicament parlant... en la debilitat hi ha la força

A la nostra parròquia del Carme, estem acostumats a les celebracions festives: commemoracions de bodes, homenatge als majors de 85 anys, al centenari del temple, etc. I també vam voler celebrar aquest nostre Any de la Vida Religiosa. I no nosaltres sols —com ens reunim

des de fa més de 20 anys cada mes en un dels pisos on vivim les diferents comunitats— sinó amb la nostra gent, amb els qui compartim vida, servei i amistat com un més, al carrer, al temple i als esdeveniments diaris. Allà, amb tota la comunitat parroquial per testimoni, vam renovar els vots sense fer referència explícita a cadascuna de les nostres congregacions o carismes, sinó, en general, al nostre compromís de lliurament a Déu i als germans en la Vida Religiosa que un dia, ja llunyà la majoria, va abraçar.

He començat amb aquesta expressió que ara vull explicitar: que bé que em vaig sentir! I és que confesso que vaig experimentar una alegria molt pregonada quan aquella vintena de religiosos i religioses que van decidir viure un dia enmig de la gent i compartir-ho tot amb ells, ara renovàvem la nostra crida tots plegats. La meua imaginació va tornar enrere una pila d'anys quan les congregacions vivíem cadascuna dins la seva capelleta i en tenien prou amb elles mateixes. Realment, en la debilitat hi ha la força, evangèlicament parlant. Precisament quan som menys, quan l'edat de la majoria és avançada, quan hi ha poques vocacions, quan ja no ens creiem ni més ni millors que els laics, quan ja no considerem la vida religiosa com «l'estat de perfecció», ni tan sol de «consagrats» perquè en som tots pel baptisme, sinó una vida de servei als altres compromesos amb uns consells de l'Evangeli a viure en comunitat, precisament ara, podem ser més creïbles.

En tot moment em vaig sentir molt bé, però sobretot quan vaig anar per tota l'església repartint la pau i abraçant els nostres veïns i companys de camí.

Zoom

Eduard Brufau

El resultat de les eleccions de diumenge passat dibuixa un panorama polític nou tant a Catalunya com a la resta d'Espanya; Barcelona serà governada per la nova esquerra d'Ada Colau i podria passar el mateix a Madrid i València. A causa de les majories ajustades els pactes seran clau. En el cas català, caldrà veure com afecta el nou escenari polític a les eleccions al Parlament del mes de setembre.

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

Membre de la Societat Espanyola de Medicina Marítima

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Des del monestir

¿Per què pateixen els nens?

Al nostre món, hi ha molta gent que pateix. Nens als quals se'ls està robant la infància i que tenen el futur hipotecat. Nens que només heretaran dels pares la precarietat, la inestabilitat i haver de sobreviure al preu que sigui, fins i tot a costa d'arriscar-hi la vida.

El papa Francesc, en més d'una ocasió, va dir que encara no hem plorat prou pel dolor d'aquells que no tenen un respir i als quals s'ha blindat l'accés a una vida feliç, a una vida digna de ser viscuda, disfrutada, compartida.

«Al món li falta plorar.» Encara no ens hem posat a la pell dels últims, i hi ha «certes realitats de la vida que només es veuen amb els ulls nets per les llàgrimes». La nostra mirada s'ha de purificar, però encara més el nostre cor per acollir el dolor, per implicar-nos, per buscar per activa i per passiva una sortida: això és cosa de tothom!

No podem creure els que s'han lucrats a costa de

tantes vides innocents, ni tampoc aquells que des de l'odi i el ressentiment clamen pel canvi enarborant la violència, la revenja, el fuet immisericordiós. És urgent, diria que imprescindible, la reconciliació i la recerca de la unitat, perquè d'una vegada per totes la fraternitat sigui el nostre estendard. Són moltes les llàgrimes que hem d'eixugar: quantes persones viuen condemnades a la marginació!

Hi ha una immensa multitud amb nom i cognom, amb una història i amb una motxilla concreta i molt pesada que busca i no troba consol. Són molts, massa, els que se senten menystinguts i als quals se'ls tanquen totes les portes, i són tractats com a «sobrants» d'una societat opulenta i consumista.

I avui també som molts, massa!, els que ens rentem les mans, els que mirem a una altra banda, els que ens omplim d'excuses i pretextos per tal

de no perdre ni una mínima dosi de benestar, confort o luxe.

«Ploren els marginats, els que són deixats de banda, els menystinguts, però els que portem una vida més o menys sense necessitats no sabem plorar», insistia a Manila Francesc, alhora que ens convidava a plorar, a escurçar les distàncies amb els febles. I continuava dient: «Quan veig un nen que té gana, un nen drogat al carrer, un nen sense casa, un nen abandonat, un nen abusat, un nen usat com a esclau per la societat, sóc capaç de plorar per ell? O el meu plor, és el plor capriciós d'aquell que plora perquè li agradaria tenir alguna cosa més?» Hem d'aprendre a plorar, no deixem de preguntar-nos per què pateixen els innocents i tampoc ajornem més la resposta a la pregunta de què podem fer per evitar-ho, per construir, per fer que la benaurança de l'Evangeli sigui una realitat per a tothom.

Lucía Caram
Religiosa dominica
de Manresa
www.fundacirosaoriol.org

La sal de la terra

Créixer des de l'interior

Evidència o tòpic? Possible o impossible? Convençut o escèptic? Tothom pot formular-se aquesta pregunta: quin sentit té el vector bàsic que dirigeix la meua vida? És una força que va de dins cap enfora o de fora cap endins? O encara més clar: qui o què construeix el meu projecte? Formar una personalitat sòlida i harmònica significa anar elaborant i desenvolupant un projecte de vida que doni sentit a la nostra existència. L'humà, en el seu creixement, no pot restar al marge de la seva pròpia decisió —llibertat—, de les seves possibilitats —autonomia— i dels altres —solidaritat. I tot això implica que el jo ha de tenir la possibilitat de definir-se i determinar-se des de l'interior.

En el passat, massa vegades, aquest creixement s'ha vist dificultat per un entorn repressiu que es manifestava a través de l'autoritarisme, les

obligacions, la por, etc. Diferents realitats de la nostra societat com la mateixa educació, les relacions laborals, la política, la situació de la dona o la pròpia religió han estat afavoridors d'una «determinació exterior» que més enllà de ser il·lustrativa, orientadora o interpelladora associa visos d'imposició i lligam. Actualment, a casa nostra, els escenaris no semblen repressius, si més no d'entrada. Ara bé, tenim unes situacions i uns sistemes «exterior» que ens creen moltes dependències, limitacions o simplement exclusions. En efecte, el consumisme, les modes, determinats grups, la complexitat contemporània, la pobresa, la globalització, la tecnològització, etc., generen situacions molt potents d'obligacions, determinacions o impossibilitats.

La celebració del bicentenari del naixement de sant Joan Bosco i la seva gran obra educativa ens

ajuda a recordar i actualitzar la importància que té la transformació de l'ambient ja que aquest és clau tant per afavorir la disminució de l'impacte negatiu i generar una realitat positiva com, també, per canviar les situacions i els fets objectius. Però allò nuclear del sistema de Don Bosco és la pràctica del creixement humà des de l'interior a partir de tres eixos que avui es podríem traduir per «cor», «racionalitat» i «espiritualitat». Aquests tres eixos juntament amb la formació integral són elements essencials que no podem oblidar mai en un context contemporani ple de brogits d'ombres i, alhora, brolladors d'esperances. Vist així tot allò que ens envolta suposa també una gran oportunitat per contemplar, interrogar, gaudir, aprendre o dialogar. Créixer i ajudar a créixer és una aventura proporcionalment apassionat a la intencionalitat humanitzadora.

Andreu Ibarz
Director general de
Blanquerna-URL i
professor de la Facultat
de Ciències de l'Educació

Mirada al món

Compromís polític i diversitat

Els cristians no volem ser del món, si això significa claudicar dels grans principis que emanen de l'Evangeli; però som al món, i la nostra fe ens mou a mullar-nos en les qüestions temporals per contribuir a fer més humà i més solidari el món del qual formem part. El papa Francesc, seguint una gloriosa tradició de compromís social dels pontífexs romans al darrer segle, ens convida inequívocament a no inhibir-nos davant les grans problemàtiques que tenallen les nostres societats.

En aquests darrers dies, els mitjans de comunicació han posat els focus sobre l'activitat política de Lucía Caram i Teresa Forcades, les dues religioses catalanes amb més projecció mediàtica a casa nostra. Personalment, crec que, cadascuna amb el seu estil i d'una manera diferent, estan donant un bon exemple d'implicació en la vida política del nostre país, sense renunciar a la seva identi-

tat cristiana i a la seva vocació com a consagrades. No manquen, però, les veus crítiques sobre la tasca pública d'aquestes dues religioses, sobretot des de l'àmbit eclesial, dins i fora de Catalunya.

Mentre ens movem en l'esfera estrictament espiritual, és més senzill no atraure enemistats i no suscitar animadversions; però certament, tan bon punt baixem a concrecions polítiques o econòmiques del missatge evangèlic, és lògic que no tots ho vegem de la mateixa manera. La catolicitat de l'Església es manifesta també en la diversitat d'opcions polítiques que adoptem els seus membres. Allò que ens distingeix com a cristians no és tant el color de la formació política, ser de dretes o d'esquerres, ser independentistes o unionistes, sinó més aviat les motivacions que tenim i la manera en la qual exercim la nostra responsabilitat social en unes determinades circumstàncies. Tot i les seves divergències, hi ha dos elements

comuns, entre la monja dominica de Manresa i la monja benedictina de Montserrat, que crec que garanteixen la coherència cristiana del seu treball amb implicacions polítiques. D'una banda, cap de les dues fonamenta la seva activitat sobre actituds hostils i de desprestigi d'altres agents polítics, sinó sobre l'afirmació positiva de grans principis ètics que susciten un ampli consens. De l'altra, totes dues desitgen i agraeixen el suport de les seves respectives comunitats i no actuen com a franc tiradors solitaris de causes impossibles.

Ens podran semblar més o menys encertades les seves intervencions i les seves propostes, però ningú no pot retreure'ls que estiguin motivades per interessos personals o partidistes ni que busquin cap guany fora d'una major justícia per a tots. Tant de bo que tots els qui són coneguts públicament com a catòlics tinguessin el seu tarannà dialogant i cerquessin com elles el bé comú!

Cinto Busquet
Capellà
cinto.busquet@focolars.org

Voreres de passeig

Ens estan deixant Barcelona de meravella per als vianants: voreres amples ornamentades amb arbres; cada vegada més cafeteries i bars s'animen a posar tauletes per gaudir de l'aire lliure, etc.

Em sembla totalment inoportú, però, que per les voreres es passegin ciclistes i molts cops no a poc a poc, i les converteixin en un perill per als vianants. Desconecsi és legal la seva circulació i em pregunto: no es podria posar remei a aquest perill?

MARIA ANTÒNIA RAURELL SANCHO
Barcelona

L'Església catòlica en primera línia de batalla

El terratrèmol del Nepal ens ha portat a la memòria la tasca impressionant de l'Església catòlica al món. Com si fos un «hospital de campanya», dona bàlsam i guareix les ferides de la humanitat sofrent. Càritas i altres organitzacions (jesuïtes, salesians...) es van posar immediatament en marxa. De la seva banda, el papa Francesc va enviar una primera ajuda de cent mil dòlars.

Quan passa alguna calamitat, l'Església és la primera que ofereix ajuda. Amb dos mil anys d'història, es manté jove. Atén orfes, afectats per la sida, malalts d'Ebola, etc. En aquests temps de crisi econòmica, Càritas és l'organització més eficaç en la prestació d'ajudes; a Espanya,

El patiment del món

El papa Francesc ha recordat com hem de mirar els cristians el patiment del món. La caritat no pot ser neutra, indiferent, tèbia o imparcial. La caritat contagia, apassiona, és arriscada i ens compromet.

Seguint aquesta lògica evangèlica, que és la lògica de l'Església, som cridats a guarir amb determinació, a actuar decididament i en cap cas a quedar-nos mirant el patiment del món.

Això no vol dir que menyspreem els perills ni que fiquem els llops al ramat. Hem de ser prudents, però també valents a l'hora d'acollir el fill pròdig penedit, perquè no necessiten metges els sans, sinó els malalts. Hem de seguir, sense por, el camí de l'Església, que és el de no condemnar ningú per sempre i difondre la misericòrdia de Déu a totes les persones que ho demanen amb cor sincer.

JUAN GARCÍA RODRÍGUEZ
Càceres

a més de donar sostre i menjar a milers de famílies, ha aconseguit que s'incorporin al mercat laboral 13.681 persones.

L'Església catòlica és la primera a denunciar les situacions d'injustícia. I, el més important, presenta Jesucrist, Déu fet home i ple de misericòrdia que omple el cor humà. És l'única institució que ha sabut reconèixer i demanar perdó pels errors d'alguns dels seus fills en el passat i en el present. La meua felicitació per a l'Església catòlica!

JOSEFA ROMO GARLITO
Valladolid

Semàfors amb missatge

Em va semblar un sense sentit que a Viena, amb motiu de la ce-

lebració del Festival de la Cançó d'Eurovisió, canviessin els símbols dels semàfors —aquelles siluetes de persones de color vermell i de color verd— per parelles amb totes les combinacions possibles: home-dona, home-home i dona-dona. No es pot ser més original en aquest esforç exagerat de demostrar que Viena és una ciutat liberal com cap altre. Si es tracta de lluitar contra l'homofòbia i defensar aquest col·lectiu, suggereixo fer el mateix amb altres grups socials, com per exemple tot el que faci referència a símbols religiosos, especialment cristians, que són fortament atacats i no es fa res per defensar-los.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Amb bon humor

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Votar

Val la pena votar? Estic molt decebut de la política i dels polítics. Et prometen coses que no compleixen. Votes uns i pacten amb altres i les coses cada dia, empitjoren... No valdria més que ens quedéssim a casa? Una altra qüestió: què en pensa d'una religiosa que es presentarà a les eleccions i deixarà el convent per un temps?

Cal evitar les generalitzacions i les exageracions a les quals som tan propensos. Una cosa és la política i una altra els polítics, tot i que és veritat que no es poden separar. Cal procurar que tinguem bons polítics i això no s'improvisa. Jo penso que la majoria de polítics mira de fer honradament la seva missió i no hem de deixar-nos endur per una minoria corrupta. Deixar fer, inhibir-se i que uns pocs decideixin per la majoria no és el millor camí per millorar les coses. La democràcia exigeix educació i responsabilitat. És cert que la degradació política és lamentable perquè es corromp una cosa excel·lent. Pau VI ensenyava que la política constitueix el servei més alt de la caritat. Quan sento lamentacions com la que avui rebo em pregunto si no serà que molts no estan preparats per assumir la responsabilitat democràtica. Em preocupa el desinterès generalitzat per allò que és públic i ens afecta a tots. Cal votar en consciència i, com que ja sabem que cap partit no esgota l'ideari de l'Evangeli, sí que cal verificar quines propostes acumulen més valors d'un humanisme cristià. I hem de ser conscients que hi ha valors no negociables per a un cristià: la defensa de la dignitat i la vida de les persones, la justícia social... Cal llegir-se bé els idearis dels partits i preguntar obertament als candidats per aquests temes.

Pel que fa a la seva pregunta sobre aquella persona concreta, li diré el que l'Església ensenya sobre l'opció partidista dels sacerdots: no és compatible amb el ministeri. No és el cas concret d'una monja, però penso que és similar. S'imagina vostè que rere cada partit polític hi hagués un sacerdot, religiós o religiosa de torn entrant de manera mediàtica en la confrontació electoral de coses que, sovint, són molt opinables? Com percebran els fidels aquest espectacle lamentable? No és la nostra missió. Hem d'unir, no pas partir.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
A Ràdio Estel, de dilluns a divendres,
a les 23.00, podeu escoltar la versió
radiofònica d'El Consultori

La capella de Sant Isidre fa 30 anys

Xavier Aymerich
Molins de Rei

El 15 de maig passat, festa de Sant Isidre, es va celebrar un aniversari important al barri del Canal de Molins de Rei: els 30 anys de la inauguració de la capella que porta aquest nom. Efectivament, el 15 de maig del 1985 es va inaugurar aquest centre de culte, tot i que al barri ja es deia missa a l'escola Ferran Agulló des del 1973, i que el local encara inacabat s'utilitzava ja des del 1978.

La inauguració va suposar la consolidació de la pastoral als barris de Molins de Rei, que havia començat amb les capelles dels barris de Riera Bonet i l'Àngel (actualment no funcionen) i amb la fundació del centre d'esplai MIB. Des d'aleshores la capella prengué el nom de Sant Isidre, i cada any s'ha celebrat la festa amb els pagesos que celebren també el seu patró. Trenta anys després, la capella de Sant Isidre continua en ple funcionament, amb la missa dominical, la pregària dels dimarts, grups de catequesi, d'Alcohòlics Anònims i familiars, coral Flor de Neu, i esplai MIB. Com un servei al barri, fidel als seus orígens populars, però també ben integrada a l'Església que fa camí a Molins de Rei, la comunitat cristiana de Sant Isidre celebra aquest aniversari amb un record agraït a tots

El bisbe de Sant Feliu va presidir l'eucaristia d'aniversari.

els que ho han fet possible, amb la voluntat de continuar vivint i donant testimoni de la nostra fe aquí i ara, i amb il·lusió i esperança de cara al futur.

La celebració de l'aniversari va tenir lloc el divendres 15 de maig,

amb una missa a les 19.30 h presidida pel bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés, i concelebrada pels capellans que van servir aquesta comunitat en els primers anys. Amb motiu de la festa es va presentar una edició dels Goigs de Sant Isidre, que

es canten en aquesta festa i que s'han recuperat en la seva versió completa, obra de la poetessa molinenca Montserrat Pujol Bernis. També es va comptar, com cada any, amb la participació i l'ofrena de la Fundació Agrària de Molins de Rei.

Inaugurats tretze nous vitralls a la parròquia de Sant Miquel de Molins de Rei

X.A. / Molins de Rei

El diumenge 26 d'abril es van inaugurar els nous vitralls de la parròquia de Sant Miquel Arcàngel, de Molins de Rei. Són 13 vitralls, corresponents a la façana (cinc a cada costat del campanar) i tres a la capella del Sant Crist. Han estat dissenyats per l'arquitecta molinenca Andrea Ortega, i realitzats per Vitralls Bonet de Barcelona, taller que ja va fer, des del 1952, la majoria dels vitralls de la parròquia. Han estat sufragats gràcies al llegat de la Sra. Maria Magdalena Bonamich (que ja n'havia costejat d'altres), després d'haver posat en marxa la Llar d'Acollida a la seva residència, rehabilitada també amb bona part de l'herència.

Els deu de la façana representen la Creació (terra, mar, cel, sol, animals) amb elements simbòlics de la fe cristiana, especialment de l'Eucaristia (pans i peixos). Els tres de la capella del Sant Crist, que fan continuïtat amb el cel i la terra de la façana, representen la muntanya del Calvari amb les tres creus, on culmina la història de la salvació amb la mort i resurrecció de Jesucrist. Tot plegat embolcallat de la resplendor de la llum del sol que simbolitza l'Esperit Sant.

L'església parroquial de Sant Miquel va començar a construir-se el 1940, i al llarg dels anys i fins avui s'han anat col·locant els diferents conjunts de vitralls; en tenia previstos 80 en total, i amb aquests ara estrenats

Els nous vitralls han estat dissenyats per Andrea Ortega.

s'arriba a 77. Els nous vitralls donen a l'església una nova imatge i configuració de l'espai, ja que hi entra molta més llum per la façana, com un símbol d'una Església oberta que vol viure i comunicar la llum de la fe i la joia de l'Evangeli.

L'acte d'inauguració va comptar amb els parlaments de la dissenyadora Andrea Ortega, de Jordi Bonet, dels tallers Bonet, de l'alcalde de la vila, Joan Ramon Casals, i la benedicció va anar a càrrec del rector Mn. Xavier Aymerich.

El 9 de maig passat, a les 12 del migdia, va tenir lloc una visita guiada al conjunt dels vitralls de l'església, conduïda per Jordi Bonet.

En record de
Pepita García

Cecilia Aranés / Barcelona

La parròquia de Sant Joan M. Baptista Vianney està de dol. La nostra històrica i estimada sagristana, Pepita García, ens ha deixat per anar a la Casa del Pare. Va morir el 21 d'abril passat als 99 anys. La recordarem sempre amb amor, ja que ha estat un testimoni insuperable per a la nostra comunitat. Ella ja no hi és, però ens queda la seva imatge quan resava cada dia el Rosari a la Mare de Déu, el seu viatge tradicional a Lourdes amb els fidels de la comunitat, les seves hores acompanyant Jesús al Sagrari tots els dijous... I tantes obres de caritat i ajuda espiritual als fidels i a altres persones. Serà impossible oblidar-se'n. Demanem una pregària i record per la nostra estimadíssima sagristana i tots plegats li diem: «No et diem adéu, sinó a reveure.»

Paraula i vida

Contemplatiu enmig nostre

Els contemplatius viuen entre nosaltres. Pel seu estil de vida els veiem molt poc. Han fet una opció pel silenci i la pregària en el seu lliurament a Déu. La vida dels contemplatius i les contemplatives, és a dir, la dels monjos i les monges de clausura, suscita sorpresa i curiositat en el nostre ambient social, tan fortament marcat per la secularització. Quin sentit té aquesta vida? Quan estem celebrant el cinquè centenari del naixement de santa Teresa de Jesús, podem afirmar que la vida d'aquestes persones ens recorda la primacia que hauria de tenir Déu en la vida de cadascun de nosaltres.

Julien Green, un novel·lista cristià, ja fa anys es preguntava: «Quantes persones hi ha entre nosaltres que hagin experimentat el sentiment de la presència de Déu?» A l'home d'avui, immers en el neguit i el soroll, amb prou feines li queda temps per tastar el gust saborosíssim de la pregària i de la presència de Déu en la seva vida. Tanmateix, hi ha homes i dones que se senten

cridats a dedicar tota la seva vida a la pregària, al treball i a la vida de comunitat en el si d'un monestir contemplatiu. Són persones que han pres aquesta decisió per tota la vida i són molt felices.

En aquest temps nostre d'escassetat de vocacions per al sacerdoci i la vida religiosa activa o apostòlica, és ben significatiu que no manquen les peticions d'ingrés en la vida dels monestirs. Són joves que estimen la vida, són solidaris amb els germans i estan compromesos en la transformació del món. La seva vida contemplativa en un monestir no és de cap manera una evasió del món, un desentendre's de la societat. La vida contemplativa és expressió de l'amor a Déu i no es pot estimar autènticament Déu sense estimar la humanitat.

La vida contemplativa realitza plenament les persones que han rebut aquesta vocació, perquè Déu omple meravellosament tots els nostres anhels. Heu visitat mai una comunitat contem-

plativa? És una bona experiència, que interpel·la i suscita moltes preguntes com aquestes: quin valor donem a Déu en la nostra vida? Quina relació creiem que existeix entre Déu i la creació, entre Déu i la vida? Quin valor donem a la pregària i al silenci en la nostra vida personal i familiar? Els contemplatius i les contemplatives són molt necessaris per a l'Església i per a la societat. Encara que sembla una paradoxa, aquestes persones que han deixat el món són molt solidàries i estan molt a prop de les necessitats eclesials i de les inquietuds, les tristeses i els sofriments del homes i les dones, els seus germans. Són persones que viuen amb els ulls posats en Jesucrist i amb el cor obert a les necessitats dels germans. Ens porten a tots en la seva pregària i en la seva impetració davant de Déu. Aquest diumenge dedicat a la Santíssima Trinitat, l'Església ens proposa recordar aquestes persones que pregunten i ens mostren la primacia que Déu ha de tenir en la vida de tots els cristians.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

El misteri de Déu

El dia que celebrem la festa de la Santíssima Trinitat, l'home modern podria preguntar-se: esperar que avui es cregui en aquest misteri no és una pretensió excessiva? Però plantejat així, la pretensió excessiva seria pensar que fins ara tots han estat uns crèduls i per fi hem arribat nosaltres, que apliquem la racionalitat i la crítica. Des dels començaments mateixos de l'Església no ha estat fàcil acceptar aquest misteri. Ha calgut molta reflexió i que se celebrassin els primers concilis ecumènics, que van abordar aquesta qüestió fins arribar a la fórmula del Símbol de Nicea-Constantinoble, al segle IV: «Crec en Déu Pare totpoderós, creador del cel i de la terra; i en Jesucrist, únic Fill seu Senyor nostre, el qual fou concebut per obra de l'Esperit Sant, nasqué de Maria Verge...»

Aquesta és la fe de l'Església, d'arrels clarament cristològiques, ja que va ser Jesucrist qui ens va parlar de Déu com el seu Pare i de l'Esperit Sant que seria enviat. I així ho va entendre Pere quan va confessar: «Tu ets el Crist, el Fill de Déu viu.» Si Déu no fos en ell un misteri no hauríem tingut necessitat de l'autorevelació en el Fill. És Jesucrist qui ens revela que Déu és un Pare que ens estima i que confirma el seu ensenyament sublim amb nombrosos miracles i amb la seva resurrecció, sense la qual, en paraules de sant Pau, «la fe no seria res».

Tornant a la dificultat inicial que pot plantejar l'home modern, algunes persones, amb bona intenció però amb falta de doctrina, podrien pensar que no convé parlar avui de la Santíssima

Trinitat, per així fer la fe més acceptable. Amb ironia ja va escriure Frossard: «El gran descobriment de l'apostolat modern és que ara tot és molt més fàcil de creure, quan no hi ha res a creure.»

Aquesta actitud xocaria amb l'obligació sagrada de mantenir les veritats de la fe sense retallar segons les modes de cada època. No són ensenyaments que procedeixen de Plató, de Hegel o de Darwin, sinó de Jesucrist, ja que només ell ens ha ensenyat alguna cosa del pensament diví i de l'essència més autèntica de Déu.

La racionalitat, lluny de portar-nos a rebutjar els ensenyaments de Crist, ens porta a acceptar-los, amb l'actitud humil, això sí, de qui se sap a si mateix un ésser creat, no l'intel·lectual orgullós que mereix ser el jutge de la història.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

**Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info**

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Shahid Ashraf i Barcelona al fons. / Robert López

Gladys América Rentería amb bicicleta. / Albert Montilla

La Barcelona de tots

Carme Munté

Com és la vostra Barcelona? Tots tenim una idea de ciutat: els monuments més destacats, els barris pintorescos o aquell espai que ens evoca un record del passat. Fins i tot les persones que només visiten Barcelona de tant en tant podrien respondre aquesta pregunta. Però us heu preguntat mai com és la ciutat per a tants immigrants que hi han arribat provinents de cultures i societats molt diferents de la nostra, de vegades fugint de conflictes bèl·lics o de la manca d'oportunitats; de vegades viatjant amagats als baixos d'un camió o simplement amb avió regular? Com és la Barcelona del Shahid, de la Gladys o del Samba? El llibre *La nostra Barcelona. Amb els ulls dels qui han arribat de lluny* (Editorial Mediterrània) ens ofereix el testimoni de 26 homes i dones immigrants.

**SHAHID ASHRAF.
22 ANYS, PAKISTAN**

I vet aquí que en una fotografia veiem el jove Shahid Ashraf en primer terme i, al darrere, una panoràmica impressionant de Barcelona. El seu lloc preferit són els búnquers del Carmel. Per a algú que, com ell, viu amb passió

EL LLIBRE ES POT ADQUIRIR:

- A la seu de la Fundació Servei Solidari c/ Sant Antoni Abat 61, tel. 934 416 406
- www.editorialmediterrania.net
- A les llibreries habituals

això de córrer i fer maratons, els búnquers del Carmel li proporcionen quilòmetres i quilòmetres d'asfalt on poder-se entrenar i, al final, la recompensa: Barcelona als seus peus. «Hi pujo per veure la posta de sol, s'hi veu tota la ciutat», constata aquest jove de 22 anys que va néixer a Gorsian, un poble del Caixmir, al Pakistan.

Com passa en tantes ocasions, el seu pelegrinatge ve motivat per la manca d'oportunitats. Malauradament, també el patró del viatge sol repetir-se: Anglaterra, Bèlgica, França i Barcelona, creuant fronteres com a il·legal. Com que només tenia 17 anys quan va arribar va passar a tutela de la Generalitat. Ara viu en un pis i després d'aprovar l'ESO està fent un Grau Mitjà d'Instal·lació bàsica i Telecomunicacions. També és monitor de l'Esplai TotiKap.

El Shahid ens parla novament d'aquesta Barcelona que vol conèixer més intensament per sentir-s'hi plenament integrat. La mirada, però, li marxa més enllà d'aquest Mediterrani que descansa plàcidament sota els seus peus. Se li'n va fins a Gorsian, on hi ha la mare i els germans a qui fa cinc anys que no veu. El seu pare va morir poc després que ell hagués marxat.

VISTA PELS QUI HAN ARRIBAT DE LLUNY

Samba Balde a la plaça de Catalunya. / Albert Montilla

GLADYS AMÉRICA RENTERÍA. 62 ANYS, EQUADOR

I ara ens aturem en una altra fotografia. Aquesta dona que va amb bicicleta és la Gladys América Rentería, de 62 anys. Va arribar fa dotze anys d'Esmeralda, l'Equador, on va deixar-hi els seus cinc fills. El mirador del centre comercial de Las Arenas, a la plaça Espanya, és el lloc que ella ha triat.

En els 22 anys que fa que viu a Europa només ha pogut tornar al seu país i visitar la seva família en dues ocasions. Ara, la seva filla petita també viu a Barcelona.

Mentre la Gladys relata les dificultats que ha trobat al llarg de la seva vida, però també les persones de bon cor que l'han ajudat, formula en veu alta un somni: cobrar la pensió de jubilació i poder retornar al seu país.

SAMBA BALDE. 33 ANYS, GUINEA BISSAU

Enmig del tràfec continu que és la plaça de Catalunya, centre neuràlgic de Barcelona, hi trobem en Samba Balde comptant les hores que el separen del seu gran somni: els papers necessaris que el treguin de l'actual situació d'«il·legalitat». «Fa nou anys que vaig venir a Barcelona per treballar i progressar, buscant un futur que no arriba», explica mentre veu passar davant dels seus ulls oficinistes, estudiants i turistes que creuen la plaça més popular de Barcelona.

Viu en un pis de la Fundació Marillac amb tres persones més. «Estic atrapat, em sento molt sol, la meua única família i amics són els meus professors i educadors», explica Samba Balde, que va néixer fa 33

anys a Bambandika, un poble de Guinea Bissau.

Tant de bo en Samba també pugui complir el seu somni de viure com un més en aquesta Barcelona que té un rostre clarament intercultural.

FUNDACIÓ SERVEI SOLIDARI

En Shahid, la Gladys i en Samba tenen biografies molt dispars però totes han acabat confluint en una mateixa ciutat: Barcelona. També comparteixen un altre tret comú i és el fet d'haver assistit al programa de Formació bàsica de la Fundació Servei Solidari per a la Inclusió Social, on s'ofereixen cursos de català, de castellà, d'anglès i d'alfabetització. Al llarg dels deu anys d'existència d'aquesta fundació de l'Escola Pia de Catalunya, han passat per les seves aules 15.209 persones de 79 països diferents.

El llibre *La nostra Barcelona. Amb els ulls dels qui han arribat de lluny* (Editorial Mediterrània), que es presentarà el 17 de juny, és un projecte col·lectiu i voluntari d'un grup de professionals —periodistes, fotògrafs, dissenyador, informàtic i corrector— que han acabat creant una mena de «guia alternativa de Barcelona». «La nostra ciutat vista amb els ulls dels que van néixer fora però que ja són ciutadans d'aquí perquè la ciutat és del qui hi viu i se l'estima», resumeix Àngels Doñate, cap de comunicació de l'Escola Pia, impulsora del projecte i voluntària de la Fundació Servei Solidari. Els diners recollits amb la venda del llibre, que val 14 euros, són a benefici del programa de formació bàsica de la Fundació Servei Solidari.

Netejant, posem tots els sentits.

I ajudant als altres, també.

Després de 25 anys, LUNET és molt més que una empresa de neteja: som el partner de confiança en facility services dels nostres clients. Els oferim fins a 6 serveis diferents: **Neteja, D+D+D, Serveis Auxiliars, Jardineria, Manteniment** i, ara també, **Càtering**. I tot de forma totalment personalitzada i propera. Per això, netejant posem tots els sentits. I ajudant als altres, també. Perquè des de LUNET SOLIDARI contribuïm a netejar el món de pobresa, malalties, marginació... donant suport a projectes promoguts pels nostres clients, amb qui compartim valors. Si també vols ajudar entra a www.lunet.es o www.caritasbcn.org/ca/. Gràcies!

En col·laboració amb **Caritas** amigos de rimkieta
Un NO per a ningú.

NOVA ADREÇA
Carrer Can Pi, 17 3r (Abans Carretera antiga del Prat)
08908 l'Hospitalet de Llobregat (BARCELONA)

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(CICLE LITÚRGIC B; FERIA 1) **TEMPS DE PASQUA**
(SALTERI: SETMANA 1)

MAIG

31. DIUMENGE
La Santíssima Trinitat (S), *Blanc*.
Lectures: Deuteronomi 4,32-34.39-40 / Salm 32 / Romans 8,14-17 / Mateu 28,16-20
SANTORAL: Pasqual, diaca; Peronella, vg.

3. DIMECRES
Sant Carles Luanga (MO), *Vermell*.
Lectures: Tobit 3,1-11.24-25 / Salm 24 / Marc 12,18-27
SANTORAL: Isaac, monjo i mr.; Justí, mr.; Oliva, vg.

JUNY

1. DILLUNS
Sant Justí, (MO), *Vermell*. Lectures: Tobit 1,1a.2;2,1-9 / Salm 111 / Marc 12,1-12
SANTORAL: Flor; Ignasi, ab.; Justí, mr.

2. DIMARTS
Fèria, *Verd*. Lectures: Tobit 2,10-23 / Salm 111 / Marc 12,13-17. O bé: *Sants Marcel·lí i Pere* (ML), *Verd*; Girona: *Sants Germà, Paulí, Just i Sici* (ML), *Vermell*.
SANTORAL: Eugeni I, p.; Potí i Blandina, mr.

4. DIJOUS
Fèria, *Verd*. Lectures: Tobit 6,10-11a;7,1-10 / Salm 127 / Marc 12,28b-34
SANTORAL: Clotilde, reina; Francesc Caracciolo, prev. i fund.; Hilari, b.; beat Joan Gran, rel.; Noemí i Rut; Pere Màrtir, prev. i mr.

5. DIVENDRES
Sant Bonifaci (MO), *Vermell*. Lectures: Tobit 11,5-17 / Salm 145 / Marc 12,35-37
SANTORAL: Sanç, mr.; Zenaida, vg.

6. DISSABTE
Fèria, *Verd*. Lectures: Tobit 12,1.5-15-20 / Salm Tobit 13,2-8 / Marc 12,38-44
SANTORAL: Artemi, Càndida i Paulina, mr.; Bertran d'Aquilea, b.; beat Josep M. Peris Polo, mr.; Marcel·lí Champagnat, prev. i fund.; Norbert, b. i fund.

Lectures bíbliques

Santíssima Trinitat

Lectura primera Dt 4,32-34.39-40
El Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre

Lectura del llibre del Deuteronomi:
Moisés digué al poble: «Recorre totes les èpoques que t'han precedit, des del dia que Déu creà l'home sobre la terra; investiga d'un cap a l'altre del cel, a veure si mai ha succeït un fet tan gran com aquest, si mai s'ha sentit dir que un poble hagi escoltat la veu de Déu que li parlés d'enmig del foc, com tu l'has escoltada, i hagi continuat amb vida; si mai s'ha sentit dir que cap déu hagi intentat anar a treure per a ell un poble que vivia en poder d'un altre, combatent contra l'opressor amb senyals i prodigis, amb mà forta i braó poderós, amb fets esglaiadors i extraordinaris, com el Senyor, el vostre Déu, ho ha fet per vosaltres a Egipte, i vosaltres ho heu vist amb els vostres ulls. Reconeix avui que el Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre; recorda-ho sempre en el teu cor. Compleix els seus decrets i els seus manaments que jo et dono avui, perquè siguis feliç amb els teus descendents, i visquis molts anys en el país que el Senyor, el teu Déu, et dona per sempre.»

Salm responsorial
La paraula del Senyor és sincera,
es manté fidel en tot el que fa;
estima el dret i la justícia,
la terra és plena del seu amor.

R. Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.
La paraula del Senyor ha fet el cel,
amb l'alè de la boca ha creat l'estelada;
a una paraula seva, tot comença,
a una ordre d'ell, tot existí. **R.**
Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren,
els qui esperen en l'amor que els té;
ell els allibera de la mort,
i els retorna en temps de fam. **R.**
Tenim posada l'esperança en el Senyor,
auxili nostre i escut que ens protegeix.
Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai;
aquesta és l'esperança que posem en vós. **R.**

Lectura segona Rm 8,14-17
Heu rebut pas un esperit un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!»
Lectura de la carta de Sant Pau als cristians de Roma

32 Germans, tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!» Així l'Esperit s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que sofrim amb ell per arribar a ser glorificats amb ell.

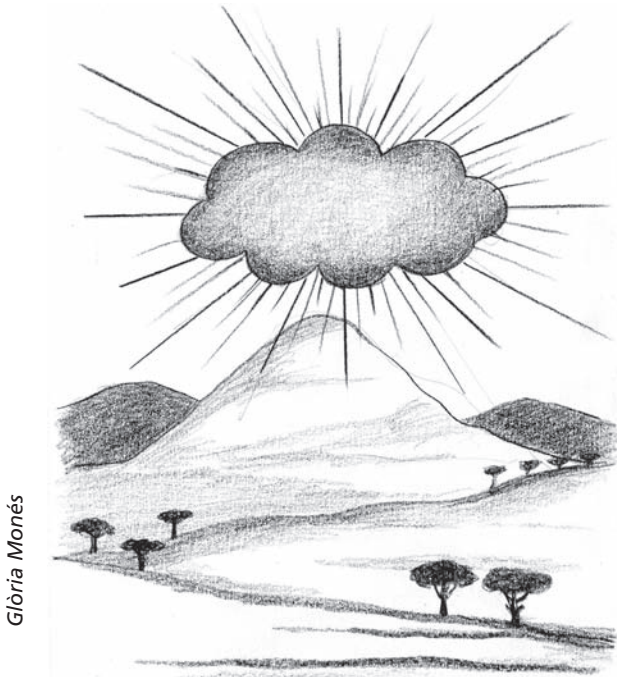
Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

Jesús confia als «onze» una missió d'abast universal

Acostumats a parlar dels Dotze apòstols, sorprèn que Mateu, al terme de l'Evangeli, ja no parli dels Dotze, després del suïcidi de Judes, sinó simplement dels Onze: «Els Onze deixebles se n'anaren a Galilea, a la muntanya que els havia indicat Jesús.» Israel ha deixat d'estar en el punt de mira de l'evangelista. La referència es troba, en part, en Mt 26,32: «Després que jo hagi ressuscitat, us precediré a Galilea.» No es diu a quina muntanya..., car té valor simbòlic (cf. 4,8; 5,1; 14,23; 15,29; 17,1; 24,3). Lluc, en canvi, situarà l'escena en la Muntanya de les Oliveres (Ac 1,12). L'experiència del Ressuscitat encara suscita dubtes: «I, en veure'l, l'adoraren; tanmateix ells dubtaren.» D'altres tradueixen: «Abans, però, havien dubtat» o «alguns dubtaren». Continuen estant molt distanciat d'ell: «Jesús s'apropà a ells i els parlà així: "M'ha estat donada plena autoritat en els cels i sobre la terra. Aneu-vos-en ara..."» L'imperatiu del Còdex Beza, recolzat per l'adverbi, els invita a sortir i a deixar definitivament de banda totes les seves expectacions messiàniques, tan malparades després del fracàs del Gòlgota. Amb un segon imperatiu, «féu deixebles de totes les nacions», els assenyala el camí de l'èxode cap als pagans. De fet, però, no seran els Onze ni tampoc els Dotze reconstituïts amb l'elecció de Maties els qui posaran en marxa l'encàrrec de Jesús, sinó els creients hel·lenistes, com precisarà Lluc a Teòfil (cf. Ac 11,19-21). El baptisme serà el ritu d'iniciació per entrar a formar part de la comunitat creient: «Batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant.» La fórmula es ressent de l'ús litúrgic establert més tard en la comunitat primitiva. L'ensenyança que ells han d'impartir ja els l'havia fixat: «Ensenyant-los a observar tot allò que us he manat.» Jesús els assegura que, a partir d'ara, com abans Jahveh (= «Jo sóc»), «jo sóc amb vosaltres cada dia, fins a la consumació del temps».

Al-leluia Ap 1,8
Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant a Déu que és, que era i que ha de venir.
Evangeli Mt 28,16-20
Bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:
En aquell temps, els onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'l es prosternaren. Alguns, però, dubtaren. Jesús s'hi acostà i els digué: «Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyau-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.»

«Carmina laudis» Un congrés internacional de litúrgia

F. Xavier Parés Saltor

Delegat diocesà de Litúrgia d'Urgell
xpires@bisbaturgell.org

Aquest any, el temps pasqual ens ha portat una revifalla litúrgica amb dos congressos importants: del 16 al 18 d'abril, el IV Congrés de Montserrat i del 6 al 8 de maig, el del Pontifici Ateneu de Sant Anselm a Roma, on s'ha celebrat també, el X Congrés Internacional de Litúrgia. Si al de Montserrat s'hi reuniren 204 congressistes, el de Roma ha superat la xifra de més de tres-cents liturgistes d'arreu del món que reflexionaren sobre la Litúrgia de les Hores, amb el desig de poder donar una «resposta a l'Etern en el temps». L'Església és una comunitat orant que posa al centre de la seva vida i de les seves activitats l'esperança celebrativa; per això el Concili Vaticà II va voler valorar fortament la pregària de la Litúrgia de les Hores, proposant que sigui pregària celebrada pel poble de Déu. Abans del Concili, la litúrgia de les hores era més pròpia dels clergues i dels religiosos i religioses, mentre que el poble fidel pregava amb els exercicis de devoció popular i, especialment, amb el rés del Sant Rosari. Actualment, la litúrgia de les hores és la pregària de tota l'Església: clergues, religiosos i laics, i es demana que es faci el possible, per celebrar-la de manera comunitària, seguint la nova distribució dels salms, dels himnes i l'augment de la lectura de la Paraula de Déu, tal com es presenta en el nou llibre litúrgic del Vaticà II. La finalitat de la litúrgia de les hores és la de santificar el dia, seguint l'ordenament tradicional de les hores, però, adaptat al temps de la vida actual (cf. LH 88) i observant en la recitació, el temps que correspon aproximadament al moment real de cada hora canònica (cf. LH n. 94). Després de més de quaranta anys de la constitució *Laudis canticum* i de la promulgació de la nova Litúrgia de les Hores, el congrés, ha volgut apro-

fundir en aquest tema, tenint en compte tant la perspectiva oriental com l'occidental. Alguns professors francesos, provinents de l'Institut Catòlic de París, van explicar com el projecte de reforma des del Vaticà II (1963) fins a la *Laudis canticum* (1970) i la *Verbum Domini*, segueix el ritme dels tres temps del dia, en què es resa l'oració dominical del Parnostre, així com els tres elements essencials de la pregària de les hores: els salms, les lectures i l'ensenyament. Les línies generals de l'evolució de la pregària litúrgica de tot el cos de Crist, han d'estar orientades per la pastoral de la pregària: els que preguen han de testimoniar la Tradició de l'assemblea orant; els ministres de la comunitat són els responsables de la pastoral de la pregària; el llibre de la litúrgia de les hores és un suport al servei de la pastoral de la pregària; la celebració comunitària, millor que la privada procura implicar els laics, tant en les parròquies com en les comunitats religioses perquè tots els orants puguin realitzar la seva vocació. De cara al futur, són moltes les noves, diverses i variades formes que podria tenir la litúrgia de les hores. És convenient aprofundir teològicament la relació litúrgia de les hores i misteri pasqual per viure l'experiència de mort i resurrecció de forma quotidiana com a presència actualitzada de Crist a la seva Església, desenvolupant el sentit cristià del temps. Altres professors tractaren l'aspecte sacrificial de la Litúrgia de les Hores, la sacramentalitat de la lloança divina en el pensament i la praxi de l'Orient cristià; així com també una comunicació amb motiu dels 50 anys de la declaració conciliar *Nostra aetate*. Seguiren tres temes profundament teològics: el misteri de la redempció en la litúrgia de les

hores, la seva dimensió cristològica i la dimensió eclesiològica de la litúrgia de les hores. Dos temes més foren més pastorals: el llenguatge no verbal de la litúrgia de les hores i la música com a instrument de la fe celebrada. Finalment, dos temes més antropològics: *Homo orans* i *Modus orandi* (sobre la possibilitat d'altres formes de celebrar la litúrgia de les hores. Perspectives de futur).

Commemoració del Primer Congrés Litúrgic de Montserrat (1915)

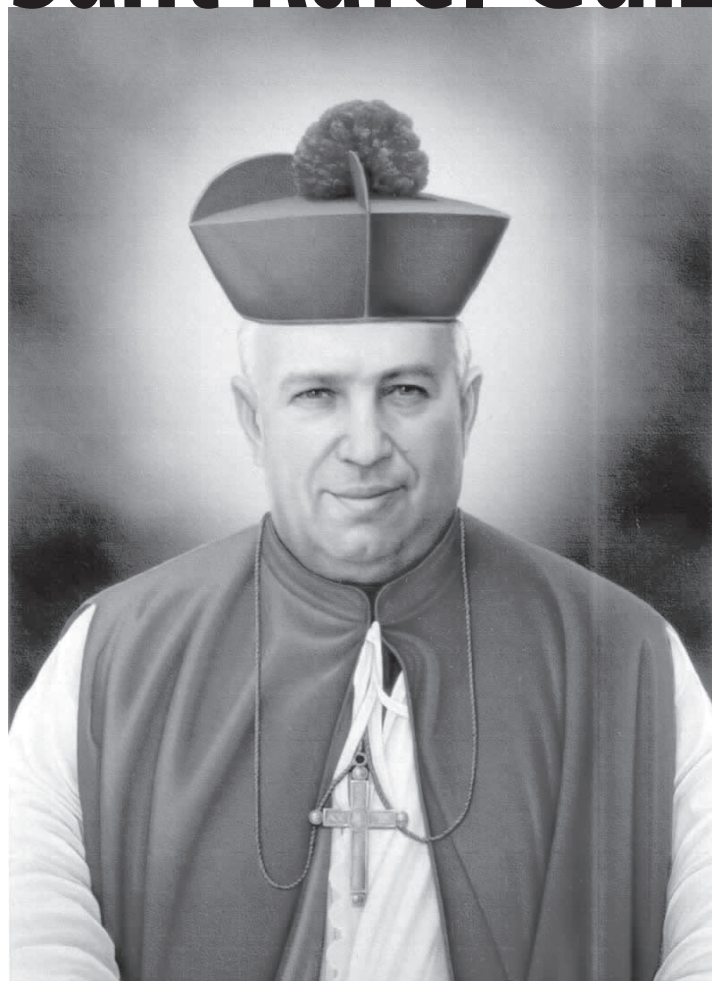
En el Congrés litúrgic romà, hi hagué també un acte específic per commemorar el primer Congrés Litúrgic de Montserrat (1915). Acte presidit pel cardenal de Barcelona, l'abat de Montserrat i l'arquebisbe d'Urgell, com a responsable de la Litúrgia a la Tarraconense. El P. Jordi Agustí Piqué, president del Pontifici Institut Litúrgic de Sant Anselm, en fou el moderador. Hi assistiren la vicepresidenta del Govern de Catalunya, el director d'Afers Religiosos, l'ambaixador de la Santa Seu, així com també professors i alumnes de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona i altres congressistes. El degà de la Facultat de Teologia de Catalunya va parlar de les traduccions bíbliques en llengua catalana, el director de l'Institut de Litúrgia de Barcelona parlà de l'Eucologi del Dr. Carreras. L'abat de Montserrat va commemorar el primer Congrés, recordant també el segon i el tercer, explicant una mica més el quart congrés que s'acabava de celebrar a Catalunya. El cardenal Martínez Sistach va concloure amb un record a l'arquitecte Gaudí que ja va assistir al primer congrés de Montserrat, congrés que va ajudar molt a preparar la nova litúrgia del Vaticà II.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Rafel Guízar Valencia

- ✓ Nascut a Cotija, Michoacán, Mèxic, l'any 1877
- ✓ Bisbe, fundador dels Missioners de Nostra Senyora de l'Esperança
- ✓ Va defensar l'Església durant la Revolució mexicana
- ✓ Va morir a Ciutat de Mèxic l'any 1938
- ✓ Canonitzat el 2006 per Benet XVI

Durant la primera meitat del segle XX Mèxic va viure una gran inestabilitat social i política que va incloure una llarga persecució religiosa amb nombrosos màrtirs. El nostre sant d'avui no va morir màrtir, però va viure en pròpia pell la persecució i va dedicar bona part de la seva vida a protegir l'Església mexicana.

Rafel Guízar Valencia, que provenia d'una família benestant, va ser ordenat sacerdot el 1901 i al cap de dos anys ja va fundar la congregació dels Missioners de Nostra Senyora de l'Esperança, dedicada a l'atenció d'infants i pobres. Va missionar intensament entre el poble i va fundar diverses escoles. Quan l'any 1911 va esclatar la persecució religiosa sant Rafel Guízar, que llavors era director espiritual d'un seminari, va continuar predicant clandestinament, però finalment va haver d'abandonar Mèxic. Durant l'exili va ser nomenat bisbe de Veracruz. L'any 1920, encara que la situació política no havia millorat gens, va tornar al seu país, va fer tot el que va poder per defensar laics, seminaristes, sacerdots i religiosos i va mantenir una dura pugna amb el govern. Per la seva actitud valenta es va guanyar l'admiració dels fidels catòlics, que van veure en ell un protector. Va morir pocs mesos després de la fi de la persecució i la violència generalitzada.

Abraçada fraternal al poble armeni

La Facultat de Teologia de Catalunya acull la commemoració del centenari del genocidi

Carme Munté

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

«Una abraçada fraternal al poble armeni.» Així resumia el cardenal Lluís Martínez Sistach el simbolisme de l'acte celebrat el dilluns 18 de maig a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona. La commemoració del centenari del genocidi va ser ocasió perquè l'arquebisbat de Barcelona i, a través de la Facultat de Teologia de Catalunya, el conjunt de l'Església catalana mostressin suport i afecte a «l'estimat poble armeni», que va ser la primera nació convertida al cristianisme l'any 301.

«Un poble», va destacar el cardenal, «amb una història bimil·lenària, que custodia un admirable patrimoni d'espiritualitat i de cultura i amb un gran esperit emprenedor».

Potser perquè hi ha paral·lelismes entre aquests dos pobles maltractats per la història, i que han estat salvats per la llengua, com va dir l'expert en l'Orient cristià Sebastià Janeras, el fet és que Catalunya no únicament té vincles o relacions amb Armènia que es remunten ja a l'Edat Mitjana —el vincle principal és la relíquia de santa Tecla—, sinó que a més el genocidi perpetrat per l'Imperi Otomà contra la minoria cristiana va trobar ampli ressò a casa nostra.

El 16 de juliol del 1897 l'aleshores bisbe de Vic, Josep Morgades, va escriure una carta pastoral denunciant les primeres massacres, del 1894 al 1896, i la mort d'uns 300.000 armenis. També l'escriptora Maria Àngels Anglada va donar a conèixer el genocidi de 1915-1923, en el context de la Primera Guerra Mundial, a la seva novel·la *Quadern d'Aram*. Finalment, cal destacar que el Parlament de Catalunya va reconèixer el genocidi armeni el 26 de febrer de l'any 2010.

Per tot plegat no és estrany que, mentre molts països encara no reconeixen el genocidi a causa de les pressions de Turquia, l'arquebisbat de Barcelona juntament amb l'Església apostòlica d'Armènia a Espanya organitzessin un acte per commemorar i fer memòria del genocidi armeni.

Les conseqüències «del gran mal», tal com els armenis es refereixen al genocidi, van ser un milió i mig de persones assassinades. A la xifra de víctimes cal sumar altres minories cristianes com 500.000 grecs i uns 300.000 assiris, a més d'un nombre de refugiats que es calcula en uns 800.000.

Els supervivents van fugir cap a la porció d'Armènia controlada per Rússia —l'actual república d'Armènia— i també cap a grans ciutats del Pròxim Orient, com Alep, Beirut o Jerusalem. Altres van poder emigrar cap a l'Europa occidental i els Estats Units.

Bernard Coulie, rector emèrit de la Universitat Catòlica de Louvain-la-Neuve, va ser l'encarregat de parlar del genocidi des del punt de vista històric.

L'acte commemoratiu va tenir lloc a l'Aula Magna del Seminari.

La mezzo Shushanik interpreta una melodia armènia sota l'atenta mirada del bisbe Bagrat.

Màrtirs armenis

En record d'aquests màrtirs que han estat declarats sants per l'Església armènia, en l'acte celebrat a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona va haver-hi un pom de flors blanques, «perquè el blanc és el color de la resurrecció, però també de la pau i la reconciliació», va explicar Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya. El qui també es va referir als màrtirs del poble armeni va ser la màxima figura eclesial armènia present a l'acte: Bagrat Galstanyan, cap del Departament de Pastoral Social de l'Església Apostòlica d'Armènia. Va reconèixer que la canonització, el 23 d'abril passat, del milió i mig de víctimes del genocidi havia estat realment un fet històric, tenint en compte que l'últim sant declarat per l'Església armènia es remunta a fa 400 anys.

L'armeni és considerat el primer genocidi del segle XX. El Compendi de

CARDENAL MARTÍNEZ SISTACH

«Com va fer el bisbe Morgades en el seu moment, també nosaltres hem de prendre més consciència de la situació en què es troben tants germans nostres»

la Doctrina Social de l'Església així ho especifica: «El segle XX ha estat marcat tràgicament per diversos genocidis: del dels armenis al dels ucraïnesos, del dels cambodjans al dels que s'han produït a l'Àfrica i als Balcans. Entre aquests destaca l'holocaust del poble hebreu, la Shoah.» En aquest context, doncs,

no és estrany que el papa Francesc parlés obertament de «genocidi armeni» durant una missa celebrada al Vaticà, cosa que va crear un gran malestar al govern turc d'Erdogan.

Paraules d'agraïment, doncs, adreçades a l'Església catòlica les que es van sentir a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona en les intervencions d'Avet Adonts, ambaixador d'Armènia a Espanya, i Sasoon Zumrookhdian, vicari patriarcal per a Espanya i Portugal. Van lamentar el negacionisme i el silenci del genocidi i van agrair la valentia del papa Francesc. «Que la llum dels sants armenis ompli els nostres cors i ens il·lumini amb la llum de la veritat, i que Turquia reconegui que va ser un genocidi organitzat i conscient», va demanar el pare Sasoon.

En la seva intervenció conclusiva, el cardenal Lluís Martínez Sistach va fer un paral·lelisme amb el moment actual de tanta persecució contra la minoria cristiana. «Són els màrtirs del segle XXI», va denunciar l'arquebisbe de Barcelona, que va especificar que la persecució contra els cristians ha augmentat un 300% en els darrers anys. «Com va fer el bisbe Morgades en el seu moment, també nosaltres hem de prendre més consciència de la situació en què es troben tants germans nostres», va recordar el cardenal Martínez Sistach, que va rebre de mans del P. Sasoon Zumrookhdian una creu armènia.

La soprano Hasmik Isahakyan, la mezzo Shushanik Hovhannisyan i la pianista Narine Kulikyan van posar música a la vetllada en record i memòria d'un genocidi que va intentar esborrar l'empremta armènia de la faç de la terra, però que no ho va aconseguir. La voluntat de supervivència d'un poble sempre és molt més poderosa que qualsevol intent d'aniquilar-la.

Barcelona

Cridats a viure l'inesperat

Més de 1.200 persones participen en una pregària amb cants de Taizé a Santa Maria del Mar

Anna Roig
Membre de l'equip
de Comunicació
Taizé-Catalunya 2015

Era l'estiu del 2013 quan tres amics, mentre passejaven pels camps del petit poble de la Borgonya francesa, van pensar a celebrar juntament amb la comunitat de Taizé aquest any 2015. Hi havia tres motius objectius: donar gràcies per la vida del germà Roger en els 100 anys del seu naixement (el 12 de maig de 1915), commemorar els 75 anys de la fundació de la comunitat, i els 10 anys de la seva mort (el 16 d'agost de 2005). En definitiva, celebrar i donar gràcies per aquesta llarga amistat que uneix Taizé i Catalunya.

I així va ser com el 16 de maig més de 300 persones es van sentir cridades a la trobada «Taizé-Catalunya 2015: una amistat que perdura», al Seminari de Barcelona. Persones de diferents edats, com la Queralt Such de 18 anys o l'Emili Papirer que va anar a Taizé per primera vegada l'any 1966 es van trobar per compartir, en essència, què ha significat Taizé a les seves vides. I en aquest compartir a través de la pregària del matí, els testimonis o els diferents tallers, el que es despenia de cadascun era una experiència compartida: el valor de l'acollida i la senzillesa, la importància del silenci i la pregària, l'apropament a un Déu que és Amor, i una amistat amb persones significatives de les nostres vides. A la tarda, el germà Pere de Taizé, gracienc de naixement, va conduir un espai de reflexió al voltant de la carta *Cap a una nova solidaritat*, on es recullen quatre propostes per ser «sal de la terra». El germà Pere va recordar com el germà Roger «es va deixar impregnar per l'esperit de les Benaurances, les pregava, les cantava, i ens demanava sempre que visquéssim el poc que haguéssim comprès de l'evangeli». Durant el dia, es va fer un gest de solidaritat amb el CECAS (Centre Català de Solidaritat), una fundació dedicada a l'atenció de persones amb drogodependència i que es troben en situació d'exclusió social.

El germà Roger, una vida pels joves

El germà Roger era un home de grans intuïcions. La seva vida va estar farcida de gestos concrets, d'una gran força expressiva amb els quals va ser capaç d'iniciar un camí d'esperança i reconciliació a l'Església. L'estiu de 1940 va arribar a Taizé buscant com viure un signe de reconciliació entre els cristians: «una paràbola de comunió», li agradava dir. Des dels inicis, la vida del germà Roger a Taizé contenia les llavors de la futura comunitat ecumènica: pregària i acollida. I sobre aquests pilars, milers de joves de tot el món han peregrinat cada any a Taizé.

Agustí Codinach

Moment de la pregària a la basílica de Santa Maria del Mar.

La pregària com a acció de gràcies

Ja al vespre a la basílica de Santa Maria del Mar, centenars de persones van voler unir-se a aquest any de celebracions de la comunitat de Taizé. El bisbe de Girona, Francesc Pardo, responsable de la Pastoral de Joventut de Catalunya i Balears; Enric Vendrell, director general d'Afers Religiosos de la Generalitat, Salvador Pié, el rector de Santa Maria del Mar, i alguns dels delegats de Joventut de les diòcesis de Catalunya van voler ser presents en

aquesta pregària del vespre, signe de comunió i acció de gràcies. I alhora, una oportunitat per retrobar-se amb tantes persones que han passat per les vides de cadascú: aquell dia se celebrava que les vides interiors, com Maria i Elisabet, se saludaven amb alegria en retrobar-se.

Al final de la pregària, el germà Pere va dirigir unes paraules, recordant com la tarda de la seva mort, el germà Roger va cridar un germà i li va dir: «"Anota bé aquestes paraules!" Va fer un llarg silenci, mentre buscava

com formular el seu pensament. Després va seguir: "En la mesura en què la nostra comunitat creï en la família humana possibilitats per eixamplar..." Es va aturar, el cansament li impedia acabar la frase.» I va acabar el germà Pere: «Avui aquestes paraules són una pregunta per als amics de Taizé.»

I des d'allà, com demana Taizé, cadascú torna a la seva Galilea, a la seva vida ordinària, per trobar el Crist allà on es viu i continuar vivint l'inesperat que sorgeix en les nostres vides, sabent-nos estimats per Ell.

Convocada la 5a edició del Memorial Cassià Just de la Generalitat de Catalunya

Redacció / Barcelona

S'ha convocat la 5a edició del Memorial Cassià Just de la Generalitat de Catalunya. Aquest guardó té per objecte reconèixer el treball de persones, entitats o institucions en favor de la construcció d'un espai comú de respecte a la llibertat religiosa, de foment del diàleg i de la relació entre les diferents confessions religioses, així com de difusió de la diversitat religiosa present a Catalunya. Aquestes aportacions es poden concretar en els camps següents: defensa dels drets de llibertat religiosa; foment del coneixement, del respecte i del diàleg entre opcions religioses diverses; difusió

de la diversitat religiosa present a Catalunya i promoció de la convivència i la cohesió social en l'àmbit de les diferents religions.

Fins ara han estat guardonats el cardenal Carlo M. Martini (2010), la germana Teresa Losada (2011), la comunitat filipense de l'Escola Nostra Senyora de Lurdes de Barcelona (2013) i la comunitat de Taizé (2014).

Pot presentar candidatura qualsevol persona, entitat, institució o ens local, referida a persones, entitats o institucions, que hagin destacat en algun dels àmbits esmentats, a Catalunya o a qualsevol altre país, bé per la seva trajectòria considerada globalment o per actuacions i obres concretes.

Cassià M. Just

L'any 2010 el Govern de la Generalitat de Catalunya va crear el Memorial Cassià Just amb la voluntat de dur a terme un reconeixement a les persones o les institucions que s'han significat per les seves aportacions a la construcció d'un espai comú de convivència de la pluralitat d'opcions religioses. Aquest Memorial pren el nom de Cassià Maria Just, referent indiscutible en diàleg, humanisme, acolliment, solidaritat en favor de les persones més necessitades, llibertat d'esperit i defensa de Catalunya, i tot això des de la coherència amb la seva opció com a abat de Montserrat.

Sant Feliu de Llobregat

Tres «crides» per afrontar el futur amb autenticitat

La diòcesi de Sant Feliu celebra a Montserrat l'acte central del desè aniversari

Redacció

Montserrat

No es compleixen cada dia deu anys de la creació d'una diòcesi. És un fet històric, cabdal, que marca un abans i un després en la vida de molta gent. Per això la celebració enguany del seu desè aniversari ha estat, per al bisbat de Sant Feliu, un motiu joïós d'acció de gràcies. Però no des d'un esperit d'autocomplaença ni triomfalisme, sinó més aviat de discerniment a la llum de l'Esperit Sant. Durant aquest curs la modesta diòcesi de Sant Feliu ha proposat als fidels un exercici de revisió i autocrítica, per tal de poder créixer en la fidelitat al Senyor i respondre així, des de l'Evangeli, als reptes urgents que té avui l'Església.

El 17 de maig passat, en el marc d'una solemne i multitudinària eucaristia d'acció de gràcies al monestir de Montserrat, es van presentar els nous objectius diocesans com a síntesi del treball que s'ha anat fent de forma molt sinodal i participada en els últims mesos. Tres objectius que en realitat són tres grans crides: crida a l'autenticitat de vida; crida a l'evangelització, i crida a la renovació de les estructures pastorals. L'Església de Sant Feliu és avui una Església cridada a anar més enllà en el seu seguiment de Jesús. El desafiament és immens, els reptes nombrosíssims, però compta amb la presència i guiatge de l'Esperit Sant, «que vol fer la seva obra comptant amb les nostres pobres mans». «No ens haurem de preocupar tant de l'eficàcia, de la verificació, dels terminis dels nostres plans —va recordar el bisbe Agustí Cortés en la seva homilia a Montserrat— com de mantenir viva la flama de Jesucrist al nostre interior.»

Festa d'aniversari

L'acte central del desè aniversari va aplegar més d'un miler de persones a Montserrat. A la llum de la Paraula pro-

Tradicional cant dels adéus a la plaça de la basílica.

clamada de Déu, Mons. Cortés va convidar a donar una mirada sobrenatural sobre els èxits, dons, riqueses, fracassos i mancances del camí recorregut fins ara: «Els temps, els ritmes i la història tota no estan al nostre abast. Només el Pare n'és el Senyor... Potser als seus ulls allò que considerem un mal guany és realment un triomf i el que considerem un èxit esdevé un fracàs.»

Davant del repte que té avui l'Església de Sant Feliu de viure i de donar testimoni que sap existir en aquest món amb una espera serena, activa i pacífica, el bisbe va convidar a seguir les indicacions de sant Pau, tan vigents ara com fa 2.000 anys: «Amb tota humilitat i dolcesa, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'Esperit amb el

«La nostra preocupació ha de ser mantenir viva la flama de Jesucrist al nostre interior»

l·ligam de la pau.»

A més de la presentació dels objectius diocesans per als pròxims tres anys, la jornada va tenir també altres moments significatius, com ara el lliurament de l'escut del bisbat al pare abat de Montserrat, per ser col·locat al cambril de la Moreneta, patrona de la diòcesi. També va ser molt emotiva

la lectura del missatge que el Sant Pare Francesc ha fet arribat a tots els fidels de la diòcesi amb motiu d'aquest aniversari. A través del cardenal Pietro Parolin, secretari d'Estat, el Papa ha encoratjat l'Església de Sant Feliu a «continuar enfortint la vida de comunió en la fe, intensificant els esforços perquè no manqui a ningú el testimoni d'una caritat ardent que tradueixi en obres la pregària fervent i l'escolta atenta de la Paraula de Déu, que il·lumina, transforma i consolida el Poble de Déu que peregrina en aquesta formosa terra».

La jornada es va tancar amb el tradicional cant dels adéus a la plaça de la basílica i unes últimes paraules improvisades del bisbe Agustí Cortés: «Hem fet camí; ara, mirem endavant, amb empena i amb il·lusió.»

Agustí Codinach

El bisbe Taltavull va presidir la celebració.

Barcelona

Nou pas vers el diaconat

Redacció / Barcelona

Tres candidats al diaconat de l'arxidiòcesi de Barcelona van rebre el 15 de maig passat el ministeri del lectorat. Són Ignasi Miranda, Carles de Riba i Joaquim Sabater. La celebració va ser presidida pel bisbe auxiliar Sebastià Taltavull a la parròquia Verge de la Pau de Barcelona. En la seva homilia, el prelat va recordar que Déu «recorre als nostres llavis, als nostres gestos i a la nostra actitud per transmetre'ns la seva paraula». Aquesta va ser una de les idees centrals amb què va presentar el minis-

teri de lector, que és el del «servidor de la Paraula de Déu».

Els nous lectors són tots tres homes casats i pares de família i, per tant la seva crida al diaconat té lloc en el marc de la vocació matrimonial. Ignasi Miranda és músic i periodista de Ràdio Estel, de la parròquia de Santa Cecília i membre del grup Bona Nova de la Renovació Carismàtica. Carles de Riba és membre del moviment Christifideles Laici i està vinculat a la parròquia Verge de la Pau. Finalment, Joaquim Sabater és membre de la parròquia de Santa Maria de Badalona i president de l'Observatori del Tercer Sector.

Girona

Presència i testimoni dels salesians

Sant Joan Bosco va visitar la ciutat el 1886

Víctor Gay

Girona

Fotos: Àngel Almazan

La tarda del 6 de maig del 1886, Don Bosco, acompanyat d'un reduït seguici, tots procedents de Barcelona, feia cap a l'estació de Girona, des d'on seguirien a Casa Carles, actualment seu de les dependències de la Cúria. La família que dona nom a l'edifici el va acollir. Una placa de marbre en fa memòria. Immediatament el visità el bisbe Tomàs Sivilla. L'endemà, el 7 de maig, el fundador dels salesians retornava a Itàlia, després de l'estada d'un mes a Barcelona. Ja no tornaria més a terres peninsulars. Dos anys després moria a Torí, el 31 de gener.

Però aquella breu estada seria més que suficient perquè la seva sement fructifiqués en una obra que s'ha mantingut ininterrompudament a la ciutat i la diòcesi durant 133 anys, només amb el parèntesi de la guerra civil.

A Barcelona l'estada de Don Bosco ajudà a promoure un seguit d'iniciatives, especialment en forma d'escoles d'arts i oficis i granges agrícoles. Darre d'aquestes obres hi havia uns fidels que les recolzaven decididament, en un equip que rebia el nom d'Associació de Catòlics, origen també dels cooperadors salesians. Noms com els germans Fontcoberta, els Oliveras de Carbonell o Dorotea de Chopitea van donar decidit suport per fer possible la presència de l'obra salesiana a Catalunya.

En morir Josep Maria Oliveras de Carbonell, marquès de la Quadra, i a l'hora de distribuir el patrimoni, els marmessors consideraren que algunes de les propietats del difunt en terres gironines podrien acollir iniciatives i comunitats salesianes. D'aquesta manera, a les acaballes del 1891, un parell de salesians arribaren a Girona. Ocupen una modestíssima casa del barri de Pedret. L'any següent ja obria portes l'Oratori Festiu i poc després inicia les activitats la Granja Salesiana, la primera a l'Estat espanyol.

Els salesians, quan ja portaven cinc anys a Girona, decideixen assolir l'objectiu d'edificar un santuari dedicat a l'advocació de Maria Auxiliadora. Fins i tot compten amb l'ajut del papa Lleó XIII, que concedeix una benedicció especial a tothom qui col·labori amb aquesta obra, a càrrec de l'arquitecte gironí Francesc Salvat. El conjunt, es va fer en estil neogòtic, com era habitual en aquell moment.

Les circumstàncies socials i polítiques derivades de la guerra de Cuba no hi ajuden gaire, tampoc les crescudes del Ter a la riba on s'alçarà el santuari, però el febrer de 1899 es col·loca la primera pedra i el santuari és una realitat el juny de 1901. El santuari ha esdevingut un referent de la ciutat i especialment del barri de Pedret, on durant gairebé un segle els salesians exerciran la seva missió. Els salesians, en fer història de la presència a Girona, qualifiquen l'etapa del 1902 al 1936 com l'edat d'or. En efecte, la seva acció

Santuari de Maria Auxiliadora, al barri gironí de Pedret.

Una placa a Casa Carles recorda la visita de sant Joan Bosco.

educativa adreçada especialment als nois dels segments socials més desfavorits tenen uns efectes positius en generacions de gironins que aprenen oficis i fan el pas a nivells universitaris des de l'àmbit del centre de Pedret.

Davant d'aquesta esplèndida realitat el curs 1928-1929 s'inicien les activitats del noviciat salesià. Tot plegat quedà brutalment estroncat amb l'esclat de la guerra civil, aquell sagnant estiu de 1936. La sempre difícil represa d'activitats després del conflicte civil es va fer per part de la comunitat salesiana de Girona amb gran entusiasme. El col·legi salesià va formar un seguit de generacions de joves de la diòcesi. Igualment, el nombre de seminaristes creixia i s'establí tot el cicle complet d'estudis en seminari menor salesià. Fins a dos centenars de seminaristes eren alumnes del centre.

Santa Eugènia de Ter

Santa Eugènia de Ter fou annexionat a Girona l'any 1962, però ha man-

tingut la identitat, malgrat els canvis socials que ha viscut.

Ja als anys setanta el descens del

nombre de seminaristes i les noves ofertes docents feren minvar les activitats tradicionals de la comunitat salesiana. Després d'un període de reflexió i encoratjats pel bisbe Jaume Camprodon, es decidí mantenir el testimoni salesià i fer-ho en una nova missió pastoral: fer-se càrrec de la parròquia de Santa Eugènia. Era l'any 1980.

Precisament un dels objectius conjunts va ser dotar la parròquia d'església parroquial, ja que l'original havia estat enderrocada durant la guerra civil. L'objectiu va ser assolit amb un projecte del reconegut arquitecte i acadèmic Arcadi Pla. Donada l'estructura social del barri i fidels a l'esperit de Don Bosco la petita comunitat salesiana actualment present a Girona ha engegat un seguit d'iniciatives des de la Fundació Magone, implantada a Santa Eugènia i centrada a ajudar la formació d'infants i joves.

Tarragona

Joves i malalts comparteixen vivències en Pastoral de la Salut

Joan Boronat / Tarragona

Coincidint amb la jornada diocesana de Pastoral de la Salut, el 25 d'abril l'Agrupament Escolta i Guia Xaloc i el grup de joves de la parròquia de Sant Joan Baptista de Tarragona van dur a terme una acció conjunta en l'àmbit de la Pastoral de la Salut.

L'activitat es va iniciar amb una presentació a càrrec de Mn. Jordi Figueras, rector, i una xerrada als adolescents i joves a càrrec de Mn. Lluís Simon, capellà adjunt de l'Hospital Sociosanitari Francolí i consiliari

de la Fràter. Mn. Simon va compartir algunes de les experiències que més l'han impressionat en el tracte amb persones grans i malaltes. També els va explicar la importància de l'amor, la humilitat i l'escolta. Seguidament, els joves van anar a visitar els malalts de la parròquia a casa seva per compartir una estona de conversa. Com a record els joves els van lliurar un punt de llibre elaborat per la branca d'infants més petits de l'Agrupament Escolta. La tarda es va cloure amb la posada en comú dels grups, el berenar i la celebració de l'eucaristia.

El consiliari diu...

Al llindar

Tot seguint, en el camí del nostre temari, arribem a la qüestió de la mort. Tard o d'hora l'haviem d'abordar. És un tema que, a mesura que anem creixent en edat, el tenim cada cop més present. Arriba un moment en la nostra vida en què —com ens diu el P. Bernabé— tenim la sensació que ja ho hem fet tot, que el nostre temps s'acaba, que la vida se'ns en va. Les malalties, les limitacions, el fet d'adonar-nos que ja no podem fer certes coses, també ajuden a avançar en aquesta direcció. Tanmateix, com a cristians, no podem resignar-nos! Aquesta va ser una de les primeres conclusions que vam treure en la nostra reunió d'animadors d'aquest mes. «La resignació no és cristiana!» Convé recordar-ho als que sempre s'estan queixant —també presents en els nostres grups— i que sempre acaben dient de forma lacònica: «Si és el que Déu vol...»

Ara bé, com plantejar aquesta qüestió en els nostres grups? Com hem de proposar aquest tema sense que algú surti corrents? A ningú no li agrada parlar de la mort... i, per postres, la nostra societat no hi ajuda gaire... tot

Hem de ser conscients que la mort forma part de la vida.

i que, si ho pensem bé, sempre tenim la mort «a tocar». La mort forma part de la vida. Convé ser conscient d'aquesta actitud social d'amagar la mort i el patiment, justament perquè nosaltres vivim enmig d'aquesta societat. La mort es dissimula, s'amaga, vivim com si no hi fos... però, de tant en tant, passa un cotxe fúnebre per davant nostre, enmig del trànsit de la ciutat

i llavors... potser hi pensem una mica (o potser mirem cap a un altre cantó). Tanmateix, els cristians no podem fer el mateix que el món. Necessàriament n'hem de parlar. Forma part del nostre missatge, del primer missatge, el *kerigma*: «Aquest Jesús que heu vist morir a la creu, està viu, ha ressuscitat!» En el nostre debat del grup d'animadors del moviment, tot abordant aquest tema,

van sorgir els darrers fets que ens han colpit especialment i que tots tenim en la memòria: l'accident de l'avió que es va estavellar als Alps i la mort d'un professor d'institut de mans d'un alumne seu. Doncs, com a cristians, tampoc no podem passar «de puntetes» per davant d'aquests temes, per la senzilla raó que la nostra esperança té una paraula a dir davant les tragèdies i el mal: Jesús ha vençut el mal del món i Ell és «Déu amb nosaltres». El P. Bernabé ens aporta —al final d'aquest tema— una gran idea en aquest sentit: la mort com a vocació. Tota vocació ens remet a una crida. Aleshores podem pensar que, arribada l'hora, Déu ens crida al seu costat. Certament que a aquests innocents de les tragèdies abans esmentades, aquesta hora els va arribar ben de sobte. Ells també són cridats (o especialment cridats). «Veni, beneïts del meu Pare...», ens diu Jesús. Aquest pot ser un element que ens pot ajudar a «fer el tomb», a «canviar el xip», a veure i abordar el tema de la mort d'una altra manera —certament diversa de com ho fa el nostre món—, és a dir, en clau d'esperança, la nostra esperança. Val la pena intentar-ho.

Xavier Moretó Navarro
Viceconsiliari
de Vida Creixent
de Barcelona

Diòcesi de Mallorca

Quan perdem la memòria, perdem la identitat

P. O.

Complint el nostre compromís anual amb *Catalunya Cristiana*, Vida Creixent de Mallorca vol comunicar-vos que segueix coratjosa i prou animada en el ritme que marca la vida de la nostra Església, en un aspecte no menyspreable, de memorial i de recordança.

Fer memòria és molt important. H. Boll afirma: «L'home viu per recordar.» I Umberto Eco escriu: «Sense memòria no hi ha supervivència; quan perdem la memòria, perdem la identitat.» Això que val per a tothom, adquireix major valor per a un cristià. La Bíblia està farcida de cites de la memòria com a exigència d'actualitzar o fer present. Jesús, en el moment central del Dijous Sant quan confià l'Eucaristia als seus deixebles digué: «Feu això que és el meu memorial.» Sant Pau encarregà al seu deixeble Timoteu «fes memòria de Jesucrist ressuscitat d'entre els morts» (2Tm 2,8). Fer memòria aquí segons la paraula original *zakar* vol dir fer presència. És aquest concepte profund de memòria-presència que nosaltres, cristians, volem assumir.

El 23 de febrer passat vam celebrar el primer centenari de la mort del nostre bisbe de Mallorca i mallorquí de soca-rel Pere J. Campins, fita central de L'Any Campins-Gaudí. El bisbe Campins, en poc menys de 17 anys de pontificat, renovà aspectes fonamentals de la nostra diòcesi com foren els estudis del Seminari i la formació del clergat, es va preocupar per les parròquies (ell fou rector de poble), la catequesi i l'ensenyança religiosa en la nostra llengua; creà l'Arxiu històric de Mallorca, el Museu Diocesà; va promoure la participació del poble en la litúrgia i, sobretot, tingué una atenció singular en dues obres cabdals: el santuari de la Mare de Déu de Lluc i la reforma de la Seu (catedral) que confià a D. Antoni Gaudí, que encara avui tothom alaba i nosaltres tenim el goig de poder-ne fruit.

El nostre moviment no se sent aliè al centenari de santa Teresa de Jesús. Però vivim intensament el VII centenari de la mort de beat Ramon Llull, sens dubte,

«el fill major de la nostra nissaga» com el proclamem en el seu himne. El mallorquí més universal per savi i per sant. Es conserven més de 250 obres seves admirablement escrites en català, també en llatí i àrab, que suposen sempre un «amor foll pel seu Amic i Amat». Ens arriben notícies d'una possible propera canonització. Si algú té interès per aquest importantíssim aniversari fins i tot a nivell universal pot consultar la pàgina web www.ramonllull700.com.

La canonització segura serà la del beat fra Juníper Serra, franciscà del poble mallorquí de Petra, que fou al segle XVIII el gran evangelitzador de Califòrnia i considerat com un pare de la pàtria nord-americana, per la qual cosa és l'únic estranger que té una estàtua al mateix Capitoli de Washington. Precisament en aquesta ciutat dels Estats Units i al santuari Nacional de la Immaculada el dia 23 de setembre d'enguany el Papa el proclamarà sant. El dia 2 de maig passat el Papa mateix proposava al Pontifici Col·legi Nord-americà: «Som capaços de respondre amb la mateixa generositat i coratge de fra Juníper Serra a la crida de Déu?»

Tot això ens du a viure amb més gratitud i joia la nostra fe i la nostra història, a la vegada que ens desperta la nostra responsabilitat de donar-ne avui bon testimoni.

Lourdes Milena Trujillo

Estàtua de bronze de fra Juníper Serra a la plaça Sant Francesc d'Assís, de l'Havana.

AGENDA

JUNY

Dijous 4: reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València, 244, planta 4a, sala d'actes. Tema X – «El Déu bo i bell.»

Dimecres 17: IV edició de *La Nit de Catalunya Cristiana* i *Ràdio Estel*. Hotel Avenida Palace de Barcelona, a les 21 h. Abans els que vinguin al sopar podran assistir al documental *Camino a la escuela*. El preu de cinema i sopar són 45 euros. Informació i reserves Núria Ortín, tel. 934 092 770.

Dissabte 20 de juny: trobada final de curs oberta a tothom.

Matí a la parròquia de la Verge de la Pau. Inici a les 10.30, conferència a les 11 h, per part de Jesús Renau s.j. A les 12 h. Eucaristia per compartir i donar gràcies per tot el curs. Després, un petit refrigeri de germanor.

L'acte tindrà lloc a la parròquia de la Verge de la Pau (Pl. Ferran Casablanca, 4-6, entre Mandri i Ganduxer). Per poder-hi arribar teniu els autobusos següents: 14, 16, 58, 64, 70, 72 i H6.

Al costat de les persones amb intel·ligència límit

L'entitat ACIDH ha celebrat el vintè aniversari de la seva fundació

Miquel Àngel Codina
Barcelona

L'Associació Catalana d'Integració i Desenvolupament Humà (ACIDH) va néixer el març del 1994 per tal de donar a conèixer a la societat el col·lectiu de persones amb intel·ligència límit, promoure i defensar els seus drets i afavorir la creació de recursos específics amb l'objectiu d'assolir-ne la integració sociolaboral. Les persones amb intel·ligència límit són aquelles que tenen un quocient intel·lectual situat entre el 70 i 85, just per sota del que l'Organització Mundial de la Salut considera dins de la normalitat.

Aquesta associació sense afany de lucre va néixer gràcies a l'impuls de Montserrat Baró, una religiosa que va detectar fa vint anys que hi havia un col·lectiu de persones que era invisible per a la societat. Junta amb pares, professionals i voluntaris, va crear l'Escola de Vida Montserrat per a nois i noies des dels dotze fins als vint-i-un anys, «on reben una formació integradora i integrant», afirma Eva Anguera, responsable de Comunicació de l'ACIDH.

L'objectiu fonamental de l'entitat és «donar una oportunitat a aquells que no han tingut tanta sort, als més vulnerables... per tal que tots se sentin integrats». «Aquestes persones —afegeix Anguera— sovint porten una “motxilla” emocional forta. Potser els pares no han detectat a temps que els seus fills tenen una discapacitat i, per tant, no han rebut el suport adient que necessitaven. La nostra tasca és donar-los, des de la infància fins a la vellesa, una atenció integral personalitzada i millorar la seva qualitat de vida. Per a ells, l'ACIDH és com una família.»

Un gran arbre

La filosofia de l'ACIDH es basa essencialment en la persona. Avui dia hi ha cinc-cents usuaris. Tothom hi té cabuda. De fet, l'associació proporciona beques perquè «hi arribi tothom que vulgui». S'estructura com un gran arbre amb diferents branques. Una d'elles és l'Escola de Vida Montserrat, que imparteix una Educació Secundària Obligatoria amb modificació curricular i que potencia al màxim les capacitats intel·lectuals, emocionals i socials dels alumnes. Parteix d'una metodologia experiencial, dinàmica i constructivista amb grups d'uns deu nois i noies. També hi ha una Escola d'adults per als que ja treballen i volen millorar-ne els coneixements.

Hi ha un Servei prelaboral dedicat a impartir cursos orientats a trobar feina. Al Centre Especial de Treball

La tasca de l'ACIDH és oferir a aquest col·lectiu una atenció integral personalitzada i millorar la seva qualitat de vida

(CET) algunes d'aquestes persones treballen en dues activitats principals: el càterin i la bugaderia. Per la seva banda, al Servei Ocupacional d'Inserció (SOI) n'hi ha que treballen amb paper artesanal i elaboren diversos objectes que després es venen. A més, hi ha el Servei laboral a les empreses, que té la missió d'inserir persones amb intel·ligència límit dins del món laboral. Uns monitors especialitzats vetllen pel seu bon rendiment.

Una altra branca és la que fa referència a l'habitatge. Una de les necessitats bàsiques amb què s'enfronten les persones amb intel·ligència límit és la manca d'un habitatge digne i adaptat a les seves condicions. «Hi ha persones que viuen amb els seus pares, però n'hi ha d'altres que tenen els pares

ja grans, els quals no poden tenir-ne cura, o que volen independitzar-se. L'entitat té pisos en tutela a Barcelona ciutat on aquestes persones comparteixen un espai i aprenen a conviure i a ser autosuficients», argumenta Eva Anguera. En aquestes llars un equip de professionals fan un seguiment individualitzat.

El Centre de Psicologia i Logopèdia els ofereix una atenció terapèutica especialitzada per part d'un equip de professionals (psicòlegs, psiquiatres, logopedes, treballadors socials...). Les persones amb intel·ligència límit presenten dèficits de capacitat adaptativa en àrees com ara la comunicació, la cura personal, la vida domèstica, les relacions interpersonals, les habilitats acadèmiques, la feina o la salut. «Emocionalment són molt febles; els costa prendre una decisió. No poden estar soles; sempre necessiten un suport», assenyala Anguera.

Hi ha un Club Social, adreçats a aquells que no estudien ni poden treballar, que organitza diverses activitats de lleure: excursions, visites culturals, tallers, etc.

L'any 1998 va néixer la Fundació Privada Tutelar ACIDH com a resposta a les demandes dels pares i/o tutors amoninats pel futur d'aquestes persones quan ells no hi siguin. La finalitat és donar resposta a la situació de desempament d'acord amb les figures jurídiques de protecció previstes legalment.

Balanç molt positiu

El balanç d'aquests vint anys de vida de l'entitat, en paraules de Montserrat Baró, fundadora de l'ACIDH, és «molt positiu». «Des del començament —explica— vam tenir molt clar que volíem ser la veu d'aquells que no en tenen i acollir aquells que no els acollia ningú. Gràcies a Déu, amb bona voluntat, hem anat fent camí sabent on volíem arribar, però sense saber com. Hi hagut moments difícils econòmicament, però sempre se'ns ha obert una porta, sempre hem trobat una resposta positiva.»

Montserrat Baró destaca que «l'èxit d'aquests vint anys és fruit d'una tasca en equip, format per persones amb un perfil professional i ètic excepcional i amb una gran vocació de servei al proïsme. Tots han aportat i continuen aportant joia i pau a aquests nois i noies».

«Em sorprèn la seva sensibilitat. Són persones que s'adonen de la seva discapacitat; saben que no són iguals que les altres. Nosaltres podem controlar molt més les emocions, però ells no. Demostren la seva alegria molt efusivament. Viuen com una mena d'adolescència perpètua», observa Eva Anguera.

Qui vulgui col·laborar amb l'associació, pot fer-ho a través d'una aportació econòmica o fent-se voluntari.

Per a més informació: ACIDH, carrer Siracusa, 53 – 08012 Barcelona, tel. 932 859 977, comunicacio@acidh.org, www.acidh.org.

Pugen un 30% les inscripcions en les colònies d'estiu de la Fundació Pere Tarrés

Les famílies continuen confiant en les colònies i casals d'estiu d'aquesta entitat

Redacció
Barcelona

La bona acollida que les propostes de la Fundació Pere Tarrés per a aquest estiu estan tenint entre les famílies demostra com aquestes confien en les colònies i casals com un element clau en el creixement dels seus fills i filles. Fins ara, les inscripcions per a les activitats d'estiu estan un 30% per sobre de les registrades en la mateixa època de l'any passat. Les colònies esportives i les temàtiques en anglès són les que tenen més èxit entre les famílies.

L'ampli ventall de propostes també suposa un altre al·licient per als pares i mares. Entre les novetats d'aquest any hi ha «Les meves primeres colònies», una estada de tres dies adreçada a infants de 5 a 8 anys que marxen per primera vegada de colònies. Tant les activitats com els àpats, les estones d'esbarjo i de descans o el centre d'interès estan dissenyats perquè els més petits s'ho passin d'allò més bé.

La tecnologia i les seves aplicacions són una altra de les opcions que els adolescents poden escollir. A les colònies «Game Designer» de disseny de videojocs, on els participants dissenyaran el seu propi videojoc i que es fan per segon any consecutiu, s'han d'afegir les colònies de Robòtica, on se'ls plantejaran petits reptes que hauran de resoldre amb l'ajuda de la tecnologia i el treball en equip. Tot això sense oblidar les estones de jocs, esports d'aventura, piscina, etc. com en qualsevol altra colònia.

I per als adolescents, la Fundació Pere Tarrés organitza colònies per

FPT

practicar esports d'aventura, com tir amb arc, GPS, BTT, *slackline*, tirolina i rocòdrom, així com excursions al Canal Olímpic de la Seu d'Urgell per fer piragüisme i ràfting. Tot això utilitzant l'anglès com a llengua vehicular.

Per als que els agrada aprofitar l'estiu per formar-se, l'opció ideal és el curs residencial en anglès, on els participants, entre 13 i 17 anys, faran tres hores diàries de classe amb professors nadius i a les tardes, activitats de lleure i d'aventura, com ràfting a la Seu d'Urgell o una excursió a les Fonts del Llobregat.

Vacances en família

Enguany, la Fundació Pere Tarrés tornarà a obrir les seves cases de colònies a tota la família del 12 de juliol al 30 d'agost, per a aquells pares i mares que vulguin compartir amb els seus fills uns dies de vacances participant en activitats de lleure, aprenent, divertint-se i gaudint de l'entorn natural i de la relació amb altres famílies. Aquesta opció de vacances educatives es consolida cada cop més entre els pares i mares que no volen renunciar a tenir uns dies de descans a preus assequibles per a tota la família i que confien en el projecte pedagògic de la Fundació Pere Tarrés.

De fet, ja s'han registrat un 40% més de reserves que l'any passat per aquestes dates. La confiança que les famílies han mostrat per a aquest nou model de vacances ha fet que enguany la Fundació Pere Tarrés

La Fundació Pere Tarrés preveu becar més de 8.500 activitats a uns 4.100 infants, un 24% més que el 2014.

hagi diversificat les seves propostes. Així, cada casa de colònies permet fer una estada diferent, amb activitats i rutes preparades per l'equip d'educadors amb l'objectiu de descobrir l'entorn natural on es troben o un eix temàtic.

Les cases de colònies on es poden fer vacances en família són Artur Martorell (Calafell, Baix Penedès), La Sala (La Pobla de Lillet, Berguedà), Anna Maria Janer (Llívia, La Cerdanya), Santa Maria del Roure (Cantonigròs), La Ruca (Avinyó, el Moianès) i Les Estades (Rialp, Pallars Sobirà).

«Ajuda'ls a créixer»

Difícilment la Fundació Pere Tarrés pot distanciar-se del context de crisi econòmica que ens envolta. Durant l'estiu anterior, es van atorgar 7.129 beques per a 3.305 infants en activitats de lleure per a nens i nenes de famílies amb dificultats socioeconòmiques. Una xifra que ha augmentat un 264% en els darrers cinc

anys. Totes les sol·licituds rebudes l'any passat van poder ser acceptades, i es van atorgar ajuts per un import de 868.909,12 euros, gràcies al suport de diverses entitats i institucions i també de les aportacions de la campanya de recaptació de fons de la Fundació Pere Tarrés «Ajuda'ls a créixer» (www.peretarres.org/ajudals).

La Fundació Pere Tarrés preveu que aquest any la demanda augmentarà i per això vol garantir amb aquesta gran campanya que el major nombre d'infants i joves puguin continuar gaudint dels beneficis de l'educació en el lleure. Per a l'estiu del 2015 es preveu becar 4.100 infants de tot Catalunya que podran efectuar més 8.500 activitats becades.

I és que malgrat les dificultats econòmiques, les activitats de lleure a l'estiu continuen sent un recurs molt important per a les famílies. Tenint en compte que el pressupost familiar per a aquestes activitats serà limitat, la Fundació Pere Tarrés ha adaptat la seva proposta amb diverses modalitats (mantenint els preus de l'any anterior, descomptes per a entitats, reduint la durada dels torns de les colònies o dissenyant activitats més econòmiques).

Com a entitat de lleure més gran de Catalunya, la Fundació Pere Tarrés recomana a les famílies que la tria de les activitats es faci seguint criteris de qualitat i ajustant-se als objectius que s'esperen d'aquesta experiència. En aquest sentit, ha elaborat un decàleg per orientar pares i mares en aquesta tria.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informeu-vos-en al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 775 -
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

El poder transformador de la religió

El Grup de Treball Estable de Religions celebra la recent concessió de la Creu de Sant Jordi 2015

Samuel Gutiérrez
Barcelona

Només fa 10 anys que funciona, però ja ha tingut temps de fer molta tasca en l'àmbit no sempre fàcil del diàleg interreligiós. Una tasca, a més, que ha estat pionera a la península Ibèrica. Per això, tot i la seva curta trajectòria, la Generalitat de Catalunya ha volgut reconèixer el Grup de Treball Estable de Religions (GTER) amb la concessió de la Creu de Sant Jordi.

El guardó va ser recollit el 4 de maig passat, en un acte solemne al Gran Teatre del Liceu, pel pastor protestant Guillem Correa, actual president del GTER. Des del primer moment, però, va voler deixar molt clar que és un premi compartit amb tots i cadascun dels membres de l'entitat. Amb l'objectiu de visibilitzar aquest sentiment, dues setmanes més tard es va convocar un acte festiu a l'Oficina d'Afers Religiosos de l'Ajuntament de Barcelona per celebrar plegats i compartir l'alegria de rebre aquest guardó. També va ser ocasió per agrair el suport i l'empenta que al llarg d'aquests anys ha donat una persona que sense formar part del grup ha resultat decisiva per arribar on ha arribat: la diputada Glòria Renom.

Ella ha estat, a més, una de les peces clau a l'hora d'obtenir el reconeixement públic per part de la Generalitat. «Hi ha empentes que s'han de donar —va dir Renom—. Era una cosa que s'havia de fer, perquè heu fet molt bona tasca. El GTER simbolitza el que és Catalunya: arribar a enteses i pactes, i valorar allò que és l'amistat.» «Sou exemple de diàleg i de treball en comú —va dir també—. Són valors decisius per construir un país cívic, organitzat, en pau, amb esperit i voluntat de treballar en favor de les persones.»

El GTER és avui una gran família formada per realitats diverses.

Units en la diversitat

Cadascuna de les diverses confessions representades en el GTER van rebre una reproducció del diploma que certifica l'atorgament de la Creu de Sant Jordi 2015. Amb un somriure a la cara i la satisfacció del treball ben fet, els diversos representants de les religions majoritàries a Catalunya van coincidir a manifestar que «el GTER és una mostra eloqüent que la diversitat religiosa no separa, sinó que uneix». El seu president actual, Guillem Correa, va aprofitar també per reivindicar el poder transformador de la religió i el seu paper cabdal a l'hora de fer país.

Com a representant de l'Església catòlica va recollir la reproducció Jordi Giró, professor de filosofia de la Universitat de Barcelona i membre de la Comunitat de Jesús. «Hi ha hagut moments al llarg de la història que el catolicisme ha estat motiu de confrontació —va reconèixer Giró—, però a

El GTER simbolitza el que és Catalunya: arribar a enteses i pactes, i valorar allò que és l'amistat

partir del Concili Vaticà II hem fet un canvi fonamental de concepció del que és la religió amb les altres religions. A Catalunya, com a confessió majoritària, exercim amb responsabilitat una tasca d'acolliment i integració per a tots.»

Mohamed Halhoul, en nom del Consell Islàmic de Catalunya, va valorar el context social i polític en el qual el GTER ha estat possible: «Tot això no hauria estat possible sense els aires d'obertura i de reconeixement de la

diversitat religiosa que es respiren en aquest país.» Fer país no és només fer política o fer cultura, sinó també fer religió. «És el que estem fent des del GTER», va recordar Mohamed El Ghaidouni, president de la Unió de Comunitats Islàmiques de Catalunya. En termes semblants es va expressar el P. Joan Garcia, vicari general de l'Església ortodoxa de Catalunya, que va convidar els membres del GTER a continuar aportant «el nostre granet de sorra a la cohesió social del país».

Més enllà dels projectes i de la tasca de diàleg i cohesió, una de les grans fites aconseguides pel GTER és l'esperit de família i amistat que s'ha anat forjant entre els seus membres. «Totes les decisions que hem pres han estat per consens —va acabar dient Guillem Correa—. Aquest és un patrimoni que no hem de perdre, sinó que l'hem d'incrementar. Aquesta Creu de Sant Jordi reforça la responsabilitat que tenim envers la societat!»

De menú, diàleg interreligiós

Carme Munté / Barcelona

El *shirin polo* és un plat típic de la cuina persa fet a base d'arròs, fruita seca i taronja confitada. La Tareixa Enríquez explica els ingredients del plat i fa cinc cèntims sobre la religió Bahá'í, fundada fa 152 anys a l'Iran. La Tareixa diu que no es pot parlar d'una cuina pròpiament Bahá'í. La defineix més aviat com una cuina de fusió ja que incorpora ingredients de cada lloc.

El xai rostit amb llet de cabra és un plat típic del Yemen que es menja durant el mes sagrat dels musulmans, el Ramadà. Manuel Mouriche explica que la tradició culinària depèn de cada país.

A l'hora d'escollir el plat, el Manuel no ha tingut en compte que la tradició jueva no permet barrejar la carn amb cap mena de làctic. «Doncs jo he portat vi», exclama Moriah Ferrús sumant-se a la broma. I així és, perquè ha portat un vi *kosher* que es fa a la cooperati-

FCRI Blanquerna

Arròs persa.

va de Capçanes, Denominació Origen Montsant.

«Gastronomia i judaisme van molt lligats», expressa Moriah Ferrús, que afegeix que totes les lleis referents a la

dietètica es troben al llibre del Levític. Per exemple, només poden menjar carn de determinades espècies com són els mamífers remugants i amb la peül·la partida. Pel que fa a les aus, no

poden ser rapinyaires. I els peixos han de tenir aletes, escates i ganyes.

A Jaume Fàbrega li toca parlar de la tradició catòlica. Per això, com no podia ser d'una altra manera, damunt la taula hi trobem el bacallà a la llau-na, menjar típic en temps de dejuni quaresmal, i la crema de Sant Josep o crema cremada.

I per arrodonir l'àpat es poden degustar les *simply wonderful* que ha portat Gundica Das, de la comunitat Hare Krishna, fetes amb llet en pols, mantega i sucre morè. També ha portat samoses, que, en aquest cas, porten formatge fresc, tomàquet, pebrot vermell i olives negres. Gundica Das explica que el menjar ha de servir alhora per nodrir el cos i l'ànima.

Gastronomia i Religió va ser el títol d'una taula rodona que va organitzar l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura. Una manera de conèixer les diferents tradicions religioses a través de la gastronomia.

Actualitats científiques

La rotació de la Terra es va frenant

Potser no sabeu que el dia 30 de juny d'enguany durarà, oficialment, 86.401 segons. Em direu: si sempre ens han ensenyat que la durada d'una jornada és de 86.400 segons, a què ve això ara? Doncs molt senzill, perquè es vol acomodar el temps mesurat pels nostres rellotges al temps astronòmic real. Resulta que la Terra gira cada vegada més lentament, cosa ben fàcil d'entendre: hi ha moltes causes que, encara que petites en comparació del nostre planeta, influeixen en el seu gir i el frenen. La mateixa Lluna amb les marees que hi provoca, els moviments interns de les profunditats que provoquen terratrèmols, els meteorits que colpegen la superfície i fins i tot els vents hi fan la seva contribució. És molt petit aquest frenatge, és clar, però real. No és tampoc regular. Actualment és d'un segon cada dos o tres anys.

Ja fa uns anys que es va crear el Servei Internacional de Rotació i Sistemes de Referència Terrestre (IERS) que mesura periòdicament la rotació de la Terra i ha de complir l'encàrrec que se li ha fet d'informar amb un mínim de sis mesos d'antelació quan s'ha de sumar un segon al temps universal coordinat (UTC), i ho fa quan la diferència real entre aquest temps i l'astronòmic ja arriba a 0,9 segons. L'última vegada que es va fer l'afegiment d'un segon va ser

l'any 1972, i ara torna a tocar. Des del 1972, que és quan es va decidir tenir en compte el fet del desfasament gradual del temps astronòmic amb el mesurat per la humanitat ja s'han intercalat 23 segons.

Que la Terra es va frenant ja se sabia des de fa molt més temps. Els paleontòlegs fins i tot ho havien «vist». Com és possible? En els fòssils de certs coralls de

fa milions d'anys. La construcció del seu suport fa com unes oscil·lacions diàries a causa de l'activitat diürna més intensa que la nocturna, i tot dins d'una altra oscil·lació molt gran que correspon a l'any (ja que hi ha més intensitat de treball a l'estiu que no pas a l'hivern). Quantes onades petites s'hi registren en un any corresponents a dies d'activitat)? Se n'hi veuen clarament més

de 400. I la cosa és clara: la durada de l'any (gir complet de la Terra al voltant del Sol) ha estat pràcticament sempre la mateixa (també, cal dir-ho, varia un xic amb el temps, però poquíssim) i si els dies aleshores eren més curts, a causa d'una rotació més ràpida de la Terra, l'any havia de tenir més dies, com ho mostren aquestes construccions fòssils.

Però hem d'afegir a tot això que aquest segon que ara anem afegint, per mantenir la relació entre el temps real i l'experiència diària, ha estat controvertit, perquè pot crear inestabilitat a internet. L'últim segon afegit el 2012 va provocar la interrupció momentània de LinkedIn i l'aerolínia Qantas es va col·lapsar, perquè durant unes quantes hores no va funcionar el seu sistema informàtic. Per això hi ha països, com Estats Units, França o Alemanya que són partidaris de l'eliminació d'aquest segon de més. Més valdria, opinen, introduir la correcció d'un sol cop sumant una hora cada 600 anys. I es troben que Gran Bretanya, la Xina i altres estan a favor de fer-ho segon a segon com s'ha fet fins ara, perquè no anar afegint el segon a temps seria desvirtuar l'hora de la civilització, mantenint-la aliena a la realitat astronòmica. Això és el que hi ha. Nosaltres no hi podem dir (ni fer) res més.

Per Francesc Nicolau

Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Tradicions remeieres

L'herba foradada o de sant Joan

Fra Valentí Serra de Manresa

Arxiver dels caputxins

El pericó (llat., *Hypericum perforatum*; cast., *hipérico*), és conegut popularment a casa nostra com a *herba foradada* o *herba de Sant Joan*. Hom l'anomena *herba foradada* a causa d'una mena de glàndules olivesques que duu situades sota les fulles i que li donen un aspecte perforat si s'esguarden a contrallum. El pericó fa una flor groga de cinc pètals, molt vistosa, que sol florir entre els mesos de maig i agost, especialment entorn de la festa del naixement de Sant Joan Baptista (24 de juny).

El pericó s'ha emprat tradicionalment com a digestiu, cicatritzant i antiinflamatori (se'n fa encara el popular *oli de cop* macerant la flor dins d'alcohol). Actualment els científics han descobert en l'*Hypericum* notables propietats antidepressives. De l'oli de cop en parlà força extensament l'any 1592 el cèlebre apotecari montserratí fra Antoni Castell, que l'any 1585 recollí una recepta del Dr. Aparicio, apotecari al servei del rei Felip II, quan aquest passà per Montserrat: «La flor del hypericón o

perforata se ha de cojer unos quantos días dentro de Julio, que empiece a caer la primera flor, entre flor y grano, que entonces tiene más fuerza y macerándola en buen vino blanco 24 horas, se cueze luego a fuego lento y podrán trementina de abeto clara y polvos subtilísimos de encienço y myrra, y mezclése todo muy bien con la espátula» (cf. *Theórica y práctica de boticarios*, ff. 266-267).

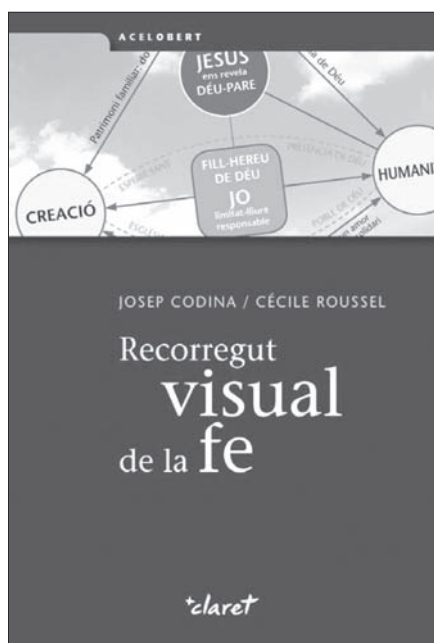
L'herba de Sant Joan és una planta remeiera que creix força abundantment als prats no massa humits i, també, a les vores dels camins. S'ha de collir quan està ben florida, i els herbolaris diuen que és la primera de les herbes vulneràries i, per això, hom

la coneix, com he dit més amunt, com a *herba de cop*. A propòsit de les nombroses virtuts remeieres de què gaudeix el pericó, els antics caputxins escrivien que: «*Por sus extraordinarias virtudes medicinales dábanle algunos antiguamente el nombre de yerba de las brujas. Esta planta (llamada también corazoncillo) sometida a cocción es muy útil para los dolores encefálicos, contra los catarros crónicos y contra el asma. Emplease particularmente para combatir los males de los riñones. Es balsámica y vulneraria, macerada con alcohol es muy útil para fricciones contra el reuma y los dolores articulares*» (BHC, *Pócimas de capuchino*, 58-59). Per realitzar eficaçment aquestes friccions (que es feien a contrapell per tal d'afavorir la penetració dels principis actius) els antics apotecaris solien preparar així l'oli de pericó: «*Se toma la hierba cuando acaba de echar las flores. Se trituran un puñado de flores frescas en un mortero y se le añade aceite de oliva. Se mezcla bien y se hace reposar en una redoma sin cerrar y se deja en un lugar caliente hasta que fermente. Pasados tres o cinco días de fermentación se tapona bien la redoma y se expone al sol hasta que, pasadas unas seis semanas, adquiera un color rojo muy inten-*

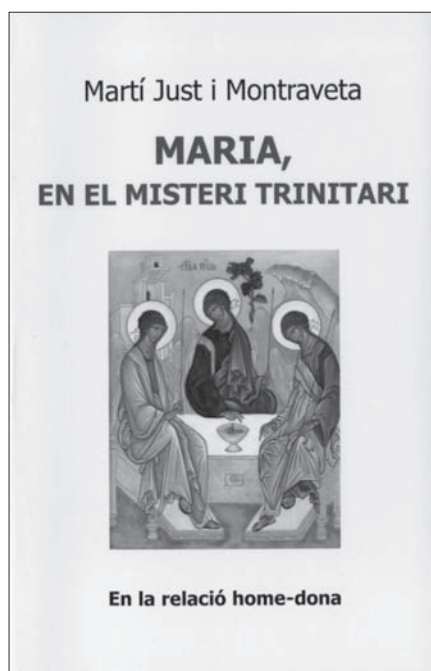
so. Después se prensa y se guarda el aceite en un frasco bien cerrado. Se usará para cicatrizar las heridas y también como calmante en los golpes, contusiones y dolores reumáticos. Se pueden tomar algunas gotas como estimulante de la bilis y para facilitar la digestión»; (BHC, *Íbid.*, 77). Pel que fa a les propietats remeieres del pericó, els antics frares per tal d'afavorir la digestió dels religiosos d'estómac delicat elaboraven una mena de *ratafia de pericó* que solien fer d'aquesta manera: «*Con media onza de sumidades floridas de hipericón, las echarás en media azumbre de aguardiente junto con un limón cortado en rodajas, y así prepararás la ratafia o rosoli de hipericón. Durante un par de semanas lo tendrás dentro de una botella bien tapada y la removerás a menudo. Después lo colarás y añadiendo un poco de miel, de esta ratafia podrás dar un vasito a los enfermos después de comer*» (APCC, *Recetario*, s. f.). A l'article vinent us parlaré, a. D., del matafoc que, també, és una herba remeiera.

JOSEP CODINA i CÉCILE ROUSSEL
Recorregut visual de la fe
Editorial Claret, 2015, 68 pàg.

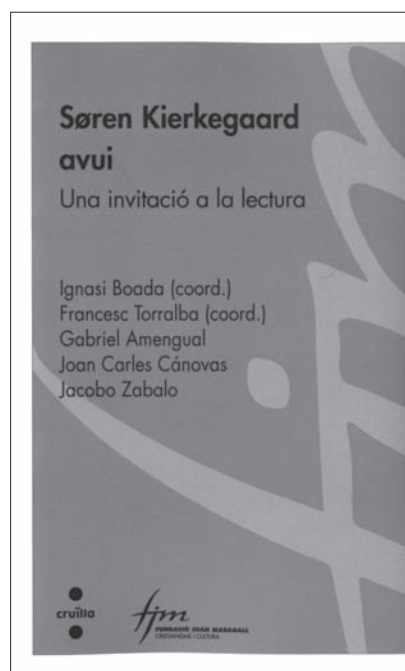
Els gràfics i els esquemes posseeixen una força especial per ajudar a assimilar els ensenyaments escrits i orals. Els temes presentats en aquest treball recullen aspectes que els autors han desenvolupat en diversos llibres sobre la fe. El llenguatge directe dels gràfics i les explicacions que els acompanyen ajuden a comprendre els continguts més importants de la fe cristiana.

MARTÍ JUST i MONTRAVETA
Maria, en el misteri trinitari
Edicions de L'Albí, 2015, 224 pàg.

Aquesta obra és un estudi, en forma de tesi, que comporta una innovació teològica basada en l'aprofundiment de tres pilars fonamentals que la sostenen —Maria, l'Esperit Sant i la Trinitat— en la relació entre home i dona. L'embrió d'aquesta reflexió apologètica, elaborada pel musicòleg i escriptor Martí Just i Montraveta, es va començar a elaborar a partir de l'any 1990.

AUTORS DIVERSOS
Søren Kierkegaard avui
Editorial Cruïlla, 2015, 152 pàg.

Pocs pensadors han reflexionat sobre l'existència humana amb tanta llibertat, radicalitat i respecte pel misteri com Søren Kierkegaard (1813-1855). Alhora filòsof i teòleg, el pensador danès ha desgranat la complexitat del que significa viure humanament, amb una atenció especial a la inevitabilitat de la llibertat. Quatre estudiosos de prestigi analitzen aquí la seva figura.

SERGIO FUENTES MILÀ
L'església del Bon Pastor de Barcelona. Història, art i arquitectura
Ayuntamiento de Barcelona, 2015, 156 pàg.

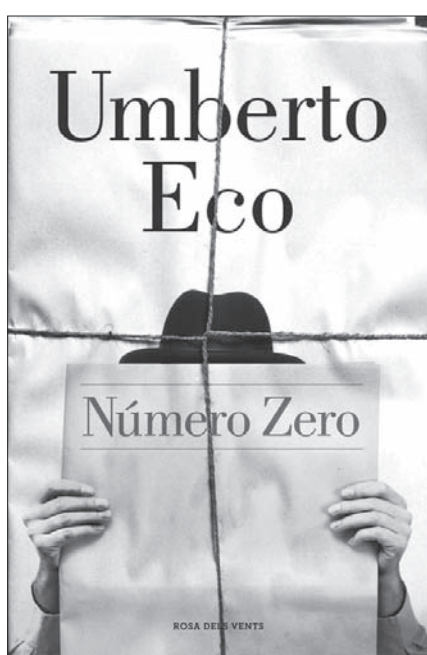
La història de l'església del Bon Pastor, projectada per Josep M. Sagnier el 1944, és un cas paradigmàtic d'arquitectura religiosa de postguerra que amaga una interessant història en clau política relacionada amb la seva construcció, els seus discursos estètics i la seva simbologia durant el primer franquisme. A l'interior hi ha obres cabdals per comprendre la Barcelona del segle XX. El llibre és bilingüe: en català i castellà.

ASSUMPTA MONTELLÀ
Lletraferides
Ara Llibres, 2015, 284 pàg.

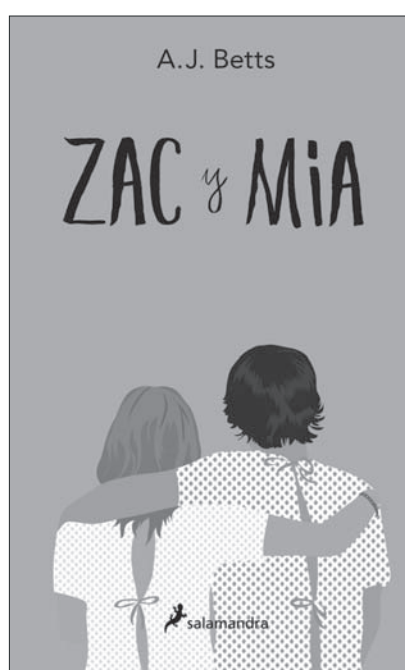
Des de l'any 1915, quan s'inicia l'Escola de Bibliotecàries, amb l'impuls d'Enric Prat de la Riba i Eugeni d'Ors, aquestes pàgines repassen els cent anys d'esforç contumaç d'aquestes dones per preservar l'herència literària d'un país: els inicis difícils, però engrescadors, els duríssims anys de la guerra i de l'exili, el franquisme, els llibres prohibits i els vertigens de la Transició.

UMBERTO ECO
Número zero
Rosa dels Vents, 2015, 224 pàg.

En Colonna rep una estranya proposta d'un tal Simeï: ser el cap de redacció de *Domani*, un diari que s'avança als esdeveniments a còpia de suposicions i molta imaginació. Ell i sis col·legues més preparen el que serà el número 0, l'edició anticipada del nou diari. Per això indaguen en arxius que parlen dels secrets ocults de la CIA, del Vaticà i de la vida de Mussolini.

A. J. BETTS
Zac y Mia Ediciones Salamandra, 2015, 286 pàg.

Convalescent d'un trasplantament de medul·la, en Zac fa setmanes que està sol i avorrit en un hospital quan a l'habitació del costat ingressen la Mia, una noia impetuosa. Gradualment, l'amistat entre tots dos adolescents donarà pas a una relació amorosa. La novel·la és un relat valent i poc convencional que descriu l'afecció a la vida que sorgeix quan es pateix una malaltia greu.

ENRIC LUCENA
La generació Son Goku
Pagès Editors, 2014, 158 pàg.

En una època on ja ningú no ven discos, la música ha ressorgit amb força. La llista de músics que treballen a casa nostra s'amplia dia a dia. En aquest llibre l'autor s'ha apropat als seus caus. On queden i creen la seva música els Amics de les Arts, els Mishima o els Catarres? Enric Lucena ha visitat més de vint locals al llarg d'un any. Tots li han obert les portes a ell i a la seva mítica càmera de fotos.

Crítica literària

La joia de la corona

La joia de la corona de la literatura intertestamentària. Així anomena el Dr. Enric Cortès aquesta obra que ha vist la llum, en la traducció grec-català, a les acaballes de l'any que hem deixat. La referència del text crític seguit pel traductor la trobareu a la nt. 61 de la Introducció.

La literatura intertestamentària és la producció literària que sorgeix entre els segles III aC i II dC, situada històricament i cultural entre el temps del Primer i del Segon Testament (Antic-Nou Testament). És doncs, testimoni dels esdeveniments que se succeeixen en els segles immediatament anteriors i posteriors al cristianisme. Tal producció literària és una eina indispensable per a la comprensió dels escrits neotestamentaris, així com dels orígens jueus del cristianisme.

Situats succintament en el context de l'obra, m'endinso al seu contingut de la mà d'Enric Cortès. L'obra dels Testaments és una producció cristiana que se serveix de «material jueu abundant procedent d'una digestió multisecular de relats de l'Antic Testament». Els Testaments són «discursos de comiat» de cadascun dels dotze fills de Jacob en el seu llit de mort: en situació vital de

ELS TESTAMENTS DELS DOTZE PATRIARQUES

Introducció, traducció i notes d'Enric Cortès

Facultat de Teologia de Catalunya

Associació Bíblica de Catalunya

Fundació Bíblica Catalana / Barcelona, 2014, 316 pàg.

mort propera s'adrecen als seus fills (la comunitat) i lleguen allò més preuat que tenen: l'exhortació a complir la Llei, estimar Déu i els seus preceptes, estimar el proïsme.

En el discurs adreçat als fills (els «oients» de la paraula) el patriarca no estalvia el relat de la seva biografia, no sempre exemplar. És una pedagogia exhortativa sobre el que no s'ha de fer i, alhora, mostra la vulnerabilitat humana arrelada en tothom (els patriarques d'Israel són febles com qualsevol altre); és, alhora, una pedagogia exhortativa sobre la pràctica de la virtut referida a cada Testament (Per exemple, *Testament de Judà. Sobre la valentia, la cobdícia i la fornicació*, i així amb tots els altres). És un llegat ètic, el context biogràfic del patriarca avala l'exhortació tant de caire positiu com negatiu: aquí rau la importància i vàlua del seu contingut, el patriarca confegeix les se-

ves exhortacions a partir de la pròpia experiència.

El gènere literari (la forma) és l'encarregat de transportar el significat d'un text recreant-ne el sentit, ja que el gènere no solament és un marc de referència sinó també, dins els estudis bíblics, és un marc d'expressió, interpretació i comprensió teològica. No és indiferent, doncs, la forma i els elements literaris que s'empren. En el cas dels Testaments (com a discurs de comiat) veiem: algú que diu—algú que escolta, algú que parla amb autoritat (el patriarca), hi ha una oferta (qui escolta, tria), hi ha una experiència subjectiva (biografia)-objectiva (els fills, la comunitat). El discurs parteix

de l'experiència personal-del poble i la mostra. El seu, és un gènere amb vinculacions amb altres gèneres i formes literàries bíbliques i extra bíbliques (profètic, sapiencial, apocalíptic...), amb profundes motivacions antropològiques (acomiar-se, consciència de mort, la llibertat individual i com a comunitat, és a dir, l'oient forma

part d'un cos social. És una edició ben curada amb índex d'abreviatures i sigles, d'autors, matèries i citacions bíbliques, amb una introducció general i particular de cada Testament de lectura ineludible; les notes a peu de pàgina qualifiquen altament el traductor i el mateix text. Una obra molt recomanable per a un lector culte, que, estimulat per la seva curiositat intel·lectual, trobarà satisfacció en la seva lectura, si més no.

Rosa M. Boixareu Vilaplana

Síndica de Greuges de la URL

Crítica teatral

Vendre «L'Hort de les Oliveres» i anar a lloguer

«L'HORT DE LES OLIVERES», de Narcís Comadira.

DIRECCIÓ: Xavier Albertí.

INTÈRPRETS: Mercè Arànega, Rubèn de Eguia, Marta Ossó, Robert González, Mont Plans, Oriol Genís, Carles Canut, Aina Sánchez, Antoni Comas i Ricard Farré.

Sala Gran, Teatre Nacional de Catalunya, Barcelona. Fins al 28 de juny.

A *L'hort dels cirerers*, d'Anton Txèkhov, són els russos aristòcrates rurals arruïnats els que volen vendre les terres a canvi d'un projecte urbanístic. A *L'hort de les Oliveres*, de Narcís Comadira, són els hereus d'un patriarca català els que volen vendre als russos el seu camp d'oliveres a canvi, també, d'una urbanització. Les oliveres són un dels arbres fruiters mil·lenaris que encara perduren, resistents als embats més esfereïdors i supervivents de gebrades històriques. I són també un dels símbols del passatge del sacrifici, la mort i la resurrecció de Jesús, dins de l'Evangeli.

L'obra de Narcís Comadira (Girona, 1942) es basteix sobre aquest trípode, sense defugir les referències bíbliques, i es repenja, a més, en el mite shakespearà de Hamlet-fill o, dit aquí d'una

© May / Zircus

Carles Canut, el notari, i Mercè Arànega, la mare, en una escena de «L'Hort de les Oliveres».

altra manera, Hamlet-hereu i Hamlet-nació. Ser o no ser, aquest continua sent sempre el dilema. I Xavier Albertí, des de la direcció, el resol seguint la pauta marcada per l'autor i amb una airada de teatre europeu contemporani, portant el ramat al seu molí de teatre i música: tragèdia, comèdia, vodevil, òpera, farsa i repicó.

El muntatge sembla que hagi estat elaborat a foc lent, creant cadascuna de les escenes com si fossin peces d'un quadre en el qual la plasticitat va de bracet amb la dramatúrgia, i la drama-túrgia, amb la poètica i la musicalitat,

conformant un tot que reserva alguns moments d'impacte visual i una posterior reflexió col·lectiva sobre el moment actual, de vegades massa epidèrmica, anecdòtica o realista, com l'esment que es fa, per exemple—i que pot tenir data de caducitat—, a Shakira i Piqué.

No desvelaré res que no pugui ser desvelat si dic que la família i alguns convidats de Setmana Santa convocats a la casa pairal de l'Hort de les Oliveres es reuneixen per celebrar, com feien cada any abans de la mort del patriarca Bofill, els dies de Pasqua. La causa de la trobada d'aquest any, però, amaga l'interès

d'uns per tancar amb urgència el tracte de venda de la finca, sempre que l'hereu dels Bofill cedeixi a la clàusula que el testament li ha atorgat en privilegi de decidir personalment sobre la casa i les oliveres, al marge de l'herència compartida amb la mare i la germana.

Amb aquest conflicte d'interessos de fons, cadascun dels personatges treu a la llum els seus fantasmes i els seus secrets, sobretot el fill hereu (Rubèn de Eguia), que ha portat a la finca un amic de Yale, que no respon a les seves expectatives sentimentals, i la mare de la família (Mercè Arànega) que ha baixat, sisplau per força, des de París on viu.

L'autor Narcís Comadira, només començar, es justifica recordant Txèkhov a través del seu alter ego, el poeta Narcís Cordelira (Oriol Genís): «A estones —diu— sento un desig fortíssim d'escriure per al teatre un vodevil o una comèdia. I l'escriuré, si res no m'ho impedeix...» El poeta i dramaturg gironí ho manlleua d'una carta d'abans que Txèkhov escrivís *L'hort dels cirerers*. I Comadira continua parlant de *L'hort de les Oliveres*: «Jo, pobre poeta local, a vegades també sento aquest desig fortíssim. I finalment m'he decidit. No sé si serà un vodevil o una comèdia o una tragèdia o una mica de tot. Com serà...? No ho sé.» Davant d'un muntatge que pot resultar controvertit, els espectadors de *L'hort de les Oliveres* tenen l'oportunitat de donar-li la resposta.

Andreu Sotorra

Escriptor i periodista col·laborador de Ràdio Estel andreusotorra@gmail.com

Des del carrer

Artur Mas, president de la Generalitat de Catalunya

«La fe té un paper rellevant, discret i constant a la meua vida»

Agustí Codinach

Redacció

Dimecres 20 de maig el president de la Generalitat de Catalunya, Artur Mas, va visitar la seu de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel. Va ser entrevistat per Mercè Raga en l'espai *Fórmula Estel*. Al llarg de mitja hora de conversa, Mas va tractar diverses qüestions d'actualitat, i també la seva vessant més personal.

Més de 2.000 quilòmetres recorreguts arreu de Catalunya. Li agrada parlar amb la gent però, sobretot, escoltar. Què li diu el poble?

Escoltar la gent em permet conèixer la realitat de primera mà i, per tant, m'ajuda en la presa de decisions. Les circumstàncies de cada persona i família són diferents, però sí que hi trobaríem elements comuns. En primer lloc, persones preocupades perquè elles mateixes o algun familiar estan a l'atur. En aquest sentit, les animo perquè les coses estan canvi-

ant. És veritat que encara no podem ser triomfalistes, perquè la situació encara és molt dura i les ferides són fondes, però ja albirem la llum al final del túnel. En segon lloc, també hi ha persones que van sol·licitar la llei de dependència, però que a l'hora de la veritat no han pogut accedir-hi per manca de finançament. I finalment, el que també em diuen és ànims, endavant i ni un pas enrere, respecte del procés general del país.

Quin paper té la fe a la seva vida?

Té un paper significatiu, rellevant, important i discret. Un paper constant al llarg de la meua vida. No me n'amaço però tampoc no en presumeixo.

Quin ha de ser el paper de l'Església catalana en el procés?

L'Església catalana hauria d'estar, i en part crec que ho està, a favor de la majoria del poble de Catalunya, que en un percentatge del 75-80% vol decidir el futur del país, independentment de l'opció individual de cadascú.

Quina és la importància de la família com a cèl·lula bàsica de la societat?

La família és a la societat el que l'empresa és a l'economia. La família és la cèl·lula bàsica de la societat. Sense la família, la societat funcionaria, evidentment, però de manera absolutament diferent. En aquests sis o set anys de doble recessió econòmica tan dura, que ha causat tants estralls, què hauria passat si no haguéssim estat organitzats al país a base de famílies com a cèl·lula bàsica de l'estructura social? Molta més gent hauria quedat absolutament desprotegida i a la intempèrie. Les famílies han tingut un paper de cohesió, d'integració i d'estima molt gran. Gràcies a això s'han salvat moltes coses. Quants avis i àvies d'aquest país han tingut un paper clau a l'hora d'ajudar els seus fills i filles sense feina! Quants avis i àvies han tornat a emparar persones que s'havien emancipat i que després s'han reintegrat en la primera estructura familiar dels pares!

Rauxa

Tecnologia i atur

Des del segle XIX la transformació de la societat occidental ha anat lligada a l'avenç imparable de la tecnologia. Aquest procés d'innovació ha aconseguit multiplicar la producció de béns i fer-ho cada vegada en menys temps. Però aquest efecte en principi beneficiós sempre ha anat acompanyat d'un gran perjudici: la pèrdua de llocs de treball. Ha estat així tant en l'agricultura com en la indústria: si abans es necessitaven colles d'homes i dies de feina per a la sega, avui, amb la maquinària, una sola persona ho pot fer en poques hores; i els treballadors de les cadenes de muntatge han estat subs-

tituïts per robots. Ni pagesos ni obrers no van quedar enlluernats per la tecnologia, conscients que ells eren les primeres víctimes dels nous avenços. Avui, amb les noves tecnologies, aquesta percepció evident ha estat substituïda per la fascinació més acrítica; l'enlluernament impedeix veure, per exemple, que si les impressores 3D acaben tenint èxit serà en detriment dels empleats de petites i mitjanes empreses. El sistema actual ha aconseguit adormir consciències —i protestes— fent que les mateixes víctimes dels avenços adorin la tecnologia que els farà perdre la feina.

Eduard Brufau

Pensant-ho millor

Natàlia Aldana
Benedictina de
Sant Benet
de Montserrat

Aprendre a ressuscitar cada dia

Sant Benet, a la seva Regla, diu que la vida del monjo hauria de respondre en tot temps a l'observança quaresmal. Ja entenc el que vol dir, en tant que es refereix al procés de conversió personal i comunitària que demana la vida monàstica, però mai no hi he estat massa d'acord. Sempre m'ha agradat més pensar que la vida del monjo ha de respondre a la joia de la Pasqua. Perquè això és el que ens configura i dona sentit a tot el nostre ésser.

I és que avui, més que mai, hem d'aprendre a ressuscitar cada dia. Hem d'aprendre a aixecar-nos quan hem caigut, hem d'aprendre a mirar la realitat que ens envolta, per molt fosca que a vegades pugui semblar, amb els ulls de Déu, ulls plens de vida i de tendresa. Hem d'aprendre a tenir una mirada ressuscitada i donadora de vida sobre els germans que tenim més a prop, sobre cada petit detall, per tal que la nostra realitat esdevingui guarida i renovada. És el que ens va ensenyar Jesús. Mirar el nostre món i el nostre voltant amb la mirada del cor, ja que —com també s'ha dit— l'essencial sovint és invisible als ulls. A la vida passen coses. A vegades grans tragèdies que no entenem ni entendrem mai, com l'estavellament de l'avió de Germanwings als Alps francesos o el terratrèmol que engoleix milers de vides al Nepal. I a vegades coses no tan grosses però que ens afecten en el dia a dia i que, en fer-nos patir, són les nostres petites o no tan petites tragèdies quotidianes. Totes mereixen un respecte, perquè el dolor humà és sagrat, però també en totes elles hem d'aprendre a aixecar els ulls i a tenir una mirada que cerqui la vida i la bondat que hi ha al fons de tota realitat.

La vida la podem viure de moltes maneres. Depèn de nosaltres com l'enfoquem. Jo no voldria pecar d'ingènua però, al final, vas veient que davant d'una mateixa situació, podem enfonsar-nos o podem treure'n quelcom que ens fa créixer. És ben cert que cal donar temps i respectar els ritmes de cadascú davant d'un fet dolorós com ara la malaltia, la mort d'algú estimat, la pèrdua de feina o d'habitatge... Però, com a cristians, també és veritat que podem confiar en alguna cosa més, que podem aprendre a ressuscitar cada dia, a alçar els ulls i el cor a Déu un cop i un altre, amb la certesa que hi ha una vida i un amor que mai no ens abandonaran.